

DE SIER

1999 81ste jaargang · Nummer 7

GM
M285.5
S838D44
v. 81
1981

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1981
81ste jaargang
Nummer 7

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Hoffeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Inhoudsopgave

Een heerlijke belofte. <i>Marion G. Romney</i>	1
Het verkrijgen van een getuigenis van Jezus Christus. <i>Bruce R. McConkie</i> ...	4
Waarom volgzzaamheid aan hem ons kan leiden. <i>Vaughn J. Featherstone</i>	16
De treinramp. <i>Carole Osborne Cole</i>	22
Zij deelde van haar armoede. <i>Martha P. Taysom</i>	25
Ik heb een vraag. <i>Dean Jarman</i>	27
„En de waarheid zal u vrijmaken”. <i>James E. Faust</i>	30
Breng een vijand tot de kerk. <i>Shawn Bell/Matt Taylor</i>	34
Quiz om uzelf te testen . . . <i>John A. Tvedtnes</i>	36
Onbevooroordeelde niet-leden. <i>William G. Hartley</i>	39
Onze fouten overwinnen. <i>Lowell L. Bennion</i>	46

Kinderster

De spookhond. <i>Laurie W. Thornton</i>	1
Alma Elizabeth komt naar Amerika. <i>William G. Hartley</i>	5
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21.60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

EEN HEERLIJKE BELOFTE

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De Heer heeft gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden” (LV 42:29).

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Zonder de geboden te kennen zijn wij niet in staat ze te onderhouden, en wij kunnen niet verwachten alles te weten, of meer dan nu te weten, zonder in overeenstemming te leven met de geboden die wij reeds hebben ontvangen.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 135.)

Toen de Heer in 1830 zijn kerk organiseerde, gaf Hij kort daarop enige openbaringen waarin Hij de wet der kerk grondvestte, de wet, waardoor de kerkleden geleid zouden worden.

Het is goed om te bedenken dat wij het evangelie van Jezus Christus niet alleen uit de Bijbel vernemen. Wij accepteren de leerstellingen die in de Bijbel worden onderwezen als het woord van God. De Bijbel is het woord van God, in zoverre er niets van afgedaan is. De Bijbelse leerstellingen zijn slechts een gedeelte van de leringen die de Heer en zijn profeten in vroegere bedelingen hebben verstrekt.

In iedere bedeling - vanaf de dagen van Adam tot de dagen van Joseph Smith - heeft de Heer de evangeliebeginselen opnieuw geopenbaard. Op die wijze getuigen de verslagen uit andere bedelin-

gen, voor zover er niets aan veranderd is, van de waarachtigheid van het evangelie. Toch zijn er in iedere bedeling openbaringen geweest met voldoende waarheid om de mens te leiden; onafhankelijk van de verslagen uit het verleden.

Op geen enkele wijze wens ik af te doen van de in het verleden door de Heer geopenbaarde waarheden. Wat ik verlang, is om in onze gedachten te benadrukken dat het evangelie, zoals het aan Joseph Smith is geopenbaard, volkomen is, en dat het woord voor deze bedeling regelrecht uit de hemel komt. Dit evangelie is voldoende om ons de beginselen van het eeuwige leven te onderwijzen.

Het is geopenbaarde waarheid, de geboden die ons in deze bedeling gegeven zijn door hedendaagse profeten die als leiders over ons zijn gesteld.

Overweeg er een paar:

„Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen” (LV 59:5).

„Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen worden verlengd in het land, dat u de Here uw God zal geven” (1 Nephi 17:55).

Zijn vader en moeder te eren is tevens zijn God eren.

„Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf” (LV 59:6).

„Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen” (LV 42:42).

Het is ons geboden een vlijtig, werkzaam volk te zijn.

Opnieuw zegt Hij: „En ziet, nu spreek Ik tot de kerk. Gij zult niet doden; en hij, die doodt, zal geen vergeving in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld” (LV 42:18).

De wijsheid om dit gebod te onderhouden spreekt voor zich.

In een andere verklaring voegt Hij toe, „noch iets dergelijks doen” (LV 59:6), dat de indruk wekt dat er niet met name genoemde overtredingen zijn, die gelijkgesteld worden met het plegen van een moord, die een gelijkwaardige straf met zich brengt.

„Gij zult niet stelen; en hij, die steelt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen” (LV 42:20). Dit betekent dat een dief, die zich niet wil bekeren, ontdaan van zijn lidmaatschap en afgesneden dient te worden van de kerk.

Het is bekend dat overtredingen van dit gebod „Gij zult niet stelen” een hoger percentage beslaat dan alle andere misdaden tezamen.

Er zijn ontelbare manieren om te stelen. Gelukkig zijn er, die door een oprecht leven te leiden, de gave des onderscheids bezitten en daardoor duidelijk eerlijkheid van oneerlijkheid kunnen onderscheiden.

„Gij zult niet liegen; hij, die liegt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen” (LV 42:21).

„Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben” (LV 42:22).

„Gij zult geen overspel plegen; en hij, die overspel pleegt, en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen” (LV 42:24).

Dit gebod, reeds gegeven als deel van de Tien Geboden (Exodus 20:14), wordt in deze bedeling herhaald, opdat er geen twijfel kan bestaan dat het heden ten dage nog van kracht is voor de mensen in de kerk.

„Hij, die overspel pleegt en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen” (LV 42:24).

De overtreder van dit gebod ontvangt een straf die bijna gelijk staat aan de straf voor hen die hebben vermoord. Met het verwijderen van de geest des Heren, dat altijd gepaard gaat met het plegen van overspel, vermindert de gave om te kunnen kiezen tussen goed en kwaad. Liegen, het verliezen van zelfrespect en trouweloosheid gaan nauw samen met overspel. Indien wij werkelijk succes willen hebben in de dingen, die wij ondernemen, dan zullen wij iedere vorm van onzedelijkheid uit de weg gaan alsof het een plaag betreft.

„Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken” (LV 42:27).

„Gij zult de armen gedenken” (LV 42:45).

„Gij moet zo in liefde te zamen leven” (LV 42:45).

„Gij zult uws naasten vrouw niet begeren. . .” (LV 19:25).

Zo zijn er nog veel meer. Het zou voor ons allen goed zijn om de Schriften te bestuderen om ons zodoende op de hoogte te stellen van onze verantwoordelijkheden.

Enkele van deze regels zijn hetzelfde als die welke de Heer aan de kinderen Israëls heeft gegeven met de Tien Geboden. Zij zijn ons echter in deze bedeling opnieuw verstrekt. Daarom kunnen wij

ons niet verontschuldigen. Wij kunnen niet zeggen dat deze nu niet van kracht zijn.

Tot slot herhaal ik de uitdaging om nauwkeurig de geest en letter van de geboden van de Heer te volgen. De geboden zijn zijn goddelijke richtlijnen voor een geslaagd leven. Als wij dit doen, brengt het ons niet slechts tijdelijke welvaart, maar vooral datgene wat van onschatbare waarde is: vrede, zelfvertrouwen, vreugde en eeuwige blijdschap.

„En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is” (LV 14:7).

Een heerlijke belofte. □

Suggesties voor huisonderwijzers

1. Bespreek een persoonlijke ervaring waarin de geboden van de Heer voor u een „wegwijzer voor een geslaagd leven” bleken te zijn.
2. Vraag of een lid van het gezin een persoonlijke ervaring heeft met de geboden als „wegwijzer voor een geslaagd leven.”
3. Staar er enkele teksten in het artikel die het gezin samen hardop kan lezen of is er aanvullend materiaal dat u wenst te gebruiken?
4. Zou deze bespreking over „het naleven van de geboden” meer tot zijn recht komen nadat u een onderonsje heeft gehad met het gezinshoofd?
5. Is er een boodschap van de quorumleider of bisschop voor het gezinshoofd met betrekking tot het „naleven van de geboden?”

HET VERKRIJGEN VAN EEN GETUIGENIS VAN JEZUS CHRISTUS

Ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalf

Jarenlang heb ik getracht alles te leren wat menselijkerwijs mogelijk is over het leven van Jezus Christus - de grootste die ooit geleefd heeft - over zijn uitspraken en werken in de dagen van zijn aardse leven, over het verzoeningswerk dat Hij tot stand bracht, en de glorie die in dit leven de zijne was, in de dood en het hernieuwde leven.

Ik zie naar Hem op in verbazing en bewondering. De glorierijke majesteit heeft zich onder de mensen begeven. Zijn lichaam is vlees geworden. Hij werd uit een vrouw geboren; Hij nam het uiterlijk aan van een dienaar. Hij daalde neder van zijn eeuwige troon opdat Hij de dood zou overwinnen en leven en onsterfelijkheid zou brengen door middel van

het evangelie. De Grote God, de Eeuwige Jehova, de Almachtige Heer, begaf zich in ons midden als een mens, als de zoon van Maria, de zoon van David, als de lijdende dienaar, als het volmaakte evenbeeld van de Vader.

In 1935, tijdens de viering van het honderdjarig bestaan van de organisatie van de eerste Raad der Twaalf in deze bedeling, gaf het Eerste Presidium van de kerk - de presidenten Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr. en David O. McKay - een verklaring uit: „Twee grote waarheden dienen door de mensheid geaccepteerd te worden, wil men zichzelf redden: ten eerste, dat Jezus de Christus is, de Verlosser, de Eerstgeborene, de Zoon van God, wiens verzoenings-

bloed en opstanding ons redt van de lichamelijke en geestelijke dood die tot ons kwam door de val. Voorts, dat God in deze laatste dagen door middel van de profeet Joseph Smith, zijn heilig priesterschap en evangelie heeft hersteld ten behoeve van alle mensen. Zonder deze waarheden hoeft de mensheid niet te rekenen op de rijkdommen na dit leven.” (*Improvement Era* van april 1935, blz. 205.) Daarna gaf het Eerste Presidium getuigenis, in feite het getuigenis van ons allen, het getuigenis van de gehele kerk, dat deze twee uitspraken juist zijn.

Wij hebben de wereld een heerlijke boodschap te brengen. Het is een zaligmakende, vreugdevolle, hoopgevende boodschap van goede tijdingen. Het is geestelijk. En eensklaps rijst dan de vraag hoe u de waarachtigheid en goddelijkheid van die geestelijke boodschap kunt overbrengen.

Hoe bewijst u geestelijke waarheden? Hoe bewijst u Christus' opstanding? Hoe bewijst u dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith zijn verschenen, of dat enkele bedienende engelen kwamen en hem sleutels en machten verleenden toen de kerk werd hersteld?

Wij bevinden ons in precies dezelfde situatie waarin de apostelen van vanouds zich bevonden. Ook zij hadden een bekendmaking voor de gehele wereld. Zij moesten ten eerste de goddelijke relatie van Jezus Christus bekendmaken, dat Hij werkelijk de Zoon van God was, dat Hij

in de wereld was gekomen, en het plan volbracht had van het eeuwige verzoeningswerk waardoor alle mensen zullen opstaan uit de doden, terwijl zij, die geloven, het eeuwige leven kunnen beërven. Ten tweede moesten zij bekendmaken, dat zijzelf, Petrus, Jakobus en Johannes, allen leden van de Twaalf, de Zeventigen en de anderen, officiële door God geroepen vertegenwoordigers waren, door Hem met macht bekleed, in het bezit van de sleutels van het koninkrijk, met het recht om het evangelie te verkondigen en de macht uit te oefenen om verordeningen te verrichten. Wel, hoe konden elf mannen en hun medewerkers - elf Galileeërs die geen onderricht als rabbijn hadden genoten, die in de ogen van de wereld niet als geleerden beschouwd werden - uitgaan en datgene doen, wat Jezus op hun schouders had gelegd, namelijk het evangelie uit te dragen naar alle levende zielen?

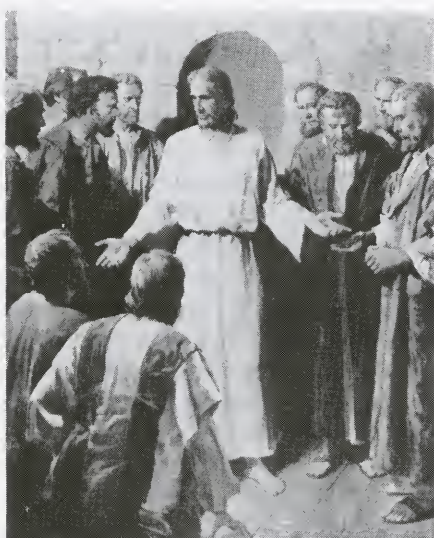
Ter illustratie zal ik, slechts als indicatie, een gedeelte uit het leven van Christus aanhalen. Het toont in beginsel hoe de zaligmakende boodschap in die dagen werd verkondigd. En indien wij kunnen begrijpen wat hier gebeurt, dan zullen wij weten, hoe wij in beginsel moeten handelen om de boodschap van gelijke strekking aan de kinderen van onze Hemelse Vader te brengen.

Ik geloof dat het getuigenis van Jezus Christus van een geloof in de opstanding afhangt. Indien Jezus uit de dood is opgestaan, dan is Hij de Zoon van God! Indien Hij de Zoon

van God is, dan is zijn evangelie waar! Indien zijn evangelie waar is, dan moet de mens geloven en gehoorzamen, anders loopt zijn mogelijke verhoging gevaar. Hij dient zijn waarheden te aanvaarden, gedoopt te worden en de wetten na te leven, anderszins zal hij veroemd worden! Dit komt er uiteindelijk op neer, dat als de apostelen in die dagen de macht en mogelijkheid zouden hebben gehad om de mensen te overtuigen dat Christus uit de dood was opgestaan, dan zouden zij de waarachtigheid en goddelijkheid van het werk gevestigd hebben. En hoe levert u het bewijs van de opstanding? Zoals u zult zien, bewijzen wij het door het getuigenis.
Paulus getuigde dat Jezus Christus

„verklaarde Gods Zoon te zijn in kracht, naar de geest der heiligheid, door de opstanding der doden” (zie Romeinen 1:1-4). De opstanding bewijst dat Jezus de Zoon van God was. De volgende woorden zijn tevens aan Paulus ontleend: „Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat gij ook ontvangen hebt, waarin gij ook staat; (Nu, dit is het waar het werkelijk in het evangelie om gaat), waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het zó vasthoudt, als ik het u verkondigd heb, tenzij gij tevergeefs tot geloof zoudt gekomen zijn. Want vóór alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en

Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften, en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalven. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontslapen. Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen” (1 Korintiërs 15:1-7).

Nu het gedeelte van het leven van Christus dat wij nader gaan beschouwen:

We beginnen met het laatste avondmaal, na het onvoorstelbare lijden in de hof van Getsemane, na de processen en na afloop van de kruisiging. Het lichaam van Christus werd vrijdag voor zonsondergang in een graf-tombe geplaatst, en zijn geest bleef gedurende achtendertig of veertig uur in de geestenwereld.

Tijdens een moment op de vroege zondagochtend is Christus uit de dood opgestaan. De exacte tijd is ons niet bekend, maar het verslag vermeldt dat Maria Magdala het graf bezocht, „terwijl het nog donker was” (Johannes 20:1).

Van alle vrouwen die genoemd worden in het Nieuwe Testament, is Maria Magdala, na Maria, de moeder van de Heer, het meest bekend. Maria van Magdala is de enige die genoemd wordt als reisgenote van Jezus en de twaalf toen zij door dorpen en steden van Galilea trokken om zendingswerk te verrichten. Toen zij bij het graf arriveerde, vond zij het lichaam van de Heer Jezus niet. Engelen zeiden haar, dat zij Petrus moest gaan vertellen dat de Heer was opgestaan en dat Hij naar Galilea zou gaan, zoals Hij hun beloofd had.

Nu weten wij niet precies de juiste volgorde, maar we kunnen redelijkerwijs aannemen dat zij terugkeerde, het aan Petrus vertelde en toen opnieuw kwam, ofwel dat zij uit het graf trad en de opgestane Heer zag staan. In ieder geval was zij de eerste mens die de opgestane Heer aanschouwde. In haar zorgen, tranen en verdriet voelde zij de aanwezigheid van een persoon en meende dat het een hovenier was; ze vroeg met een zeker recht: „Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen” (Johannes 20:15).

De persoon zei enkel: „Maria”. Onmiddellijk herkende zij de Heer. Ze

zei: „Rabboeni”, de eerbiedige vorm van „Rabbi”, wat betekent: „mijn Heer”, ofwel „mijn Meester”. Zij stond op het punt om haar armen om Jezus heen te slaan, maar Hij zei tot haar: „Houd mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar mijn Vader die in de hemelen is” (zie *JST*, Johannes 20:17).

Nu is er wellicht meer gebeurd dat niet is opgetekend tussen deze episode en hetgeen daar op volgde toen de Heer opsteeg naar zijn Vader, omdat kort daarna, zoals het verslag vermeldt, „tegen het aanbreken van de dag” (Matteüs 28:1) er meer vrouwen het graf betraden en toen door bedienende engelen werden ingelicht. Toen zij naar buiten gingen, zo vermeldt het verslag, zagen zij Jezus en zij sloegen hun armen om zijn voeten. Het betekent ook dat zij de littekens in zijn handen en wellicht meerdere wonden konden betasten. Wij weten niet precies wat daar gebeurde, behalve dan dat Jezus hun dezelfde boodschap gaf die de engelen aan Maria Magdala hadden gegeven. Jezus sprak: „Gaat heen en bericht mijn broeders, dat zij naar Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien” (Matteüs 28:10). Welnu, dit zijn twee verschijningen van de opgestane Heer op de ochtend van Pasen.

De volgende verschijning was aan Petrus, ook al valt dit niet met zekerheid te bevestigen. We nemen aan dat het Petrus was, omdat hij de president van de kerk zou worden, hij droeg de sleutels van het koninkrijk. De Heer verscheen aan hem met

de bedoeling om andermaal de macht, autoriteit en relatie te bevestigen, en hem als het ware te herinneren aan het werk dat hem was opgedragen.

De volgende ervaring waarmee wij bekend zijn, gebeurde op de weg die naar het dorp Emmaüs leidde. De juiste ligging is ons niet bekend, maar het lag ongeveer op een afstand van 13 kilometer van Jeruzalem. In de middag van die dag liepen twee discipelen van Jeruzalem naar Emmaüs. Eén van hen werd Kleopas genoemd, we nemen aan dat de andere Lucas was, omdat hij de enige is die optekende wat er heeft plaatsgevonden. Terwijl zij doorliepen, voegde zich een vreemdeling bij hen en vroeg hun waarover zij van gedachten wisselden. Zij waren een beetje ontstemd dat een vreemdeling zich met hun conversatie bemoeide, en zij zeiden tot hem: „Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is? Hetgeen geschied is met Jezus de Nazarener die gekruisigd is, en die de belofte gegeven heeft dat Hij ten derden dage zou herrijzen?” (Lucas 24:18-21.) Zij vertelden Hem, dat er enkele vrouwen van hun groep verslag hadden uitgebracht over zijn opstanding.

Toen sprak Hij tot hen: „O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!” (Lucas 24:25.) En Hij begon bij Mozes en al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Zij arriveerden op de plaats van

bestemming in Emmaüs en zij nodigden Hem uit om bij hen te blijven, „want het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald” (Lucas 24:29). Hij deed alsof Hij verder zou gaan, maar aanvaardde uiteindelijk de uitnodiging. En toen brak Hij het brood en sprak een zegen uit. Hij moet dit op een voor hen bekende wijze hebben gedaan, ofwel iets anders verwijderde de sluier voor hun ogen, want zij herkenden Hem onmiddellijk. Toen verdween Hij uit hun midden.

Dat zijn vier verschijningen. Deze twee volgelingen keerden ogenblikkelijk van Emmaüs naar Jeruzalem terug. Zij gingen naar een plaats die de „bovenzaal” wordt genoemd. Wij zijn er bijna zeker van dat dit de plaats is waar het laatste avondmaal werd gebruikt. Het was een geriefelijke ruimte; er was een groot gezelschap bijeen. De enigen waar wij meestal over spreken zijn de tien apostelen, maar er waren ook anderen, en dit leidt tot de veronderstelling dat er zich onder meer ook vrouwen onder de aanwezigen bevonden. In ieder geval vertelden de twee discipelen de aanwezigen wat hun was overkomen. Op het moment dat zij de zaal betraden gaf iemand getuigenis dat de Heer aan Simon was verschenen, waaruit bleek dat de verschijning aan dit voorval voorafgegaan moest zijn. Terwijl zij hun maaltijd en getuigenissen voortzetten, vermeldt het verslag dat Jezus zelf in hun midden stond. Het vermeldt: „Zij werden ontzet en verschrikt en zij meenden

een geest in hun midden te zien” (Lucas 24:37). Dit was een natuurlijke reactie, want zij bevonden zich in een afgesloten ruimte, de deur was gesloten en plotseling stond er iemand die door het plafond ofwel door de muren heen het vertrek was binnengekomen. Hij sprak tot hen: „Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik hetzelfde ben, betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb” (Lucas 24:38,39).

En ongetwijfeld voelden zij toen de littekens in zijn handen en voeten en zij legden hun handen in de door de speer verwonden zijde. Wij weten uit directe verklaringen, dat dit precies hetzelfde is wat de gelovige Nephieten deden toen Hij later dat jaar in Amerika verscheen. Toen sprak Hij tot de aanwezigen in de bovenzaal: „Hebt gij hier iets te eten?” Dit was een retorische vraag, want Hij wist dat zij aan het eten waren. „Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen” (Lucas 24:42,43). Hierop volgde enkele woorden. Tien van de twaalf waren aanwezig. Het is tot nu toe onbekend waarom Tomas niet aanwezig was. Toen zij Tomas vertelden wat er gebeurd was, geloofde hij hen niet, hij zei: „Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vingers niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven” (Johannes 20:25). Nu veronderstellen wij dat

het van zijn kant een gebrek aan geloof was, hier komt het ook wel op neer, maar het was geen andere twijfel dan de twijfel van de anderen die dachten dat Jezus een geest was. Tomas gaf hier mee aan dat hij nog niet de letterlijke betekenis van de opstanding had begrepen, ook al zou hij het getuigenis van de apostelen hebben moeten aanvaarden. Tomas was in feite het meest getrouwe lid van de twaalf, hij was de enige van de twaalf die gezegd heeft: „Laten wij ook gaan om met Hem te sterven,” toen Jezus Lazarus uit de doden opwekte, en toen anderen bekendmaakten dat de joden in het gebied de Heer wilden doden. (Johannes 11:16.) Deze mannen waren waardig, toegewijd en edel, maar ook zij moesten regel op regel, stap voor stap leren.

Een week later, opnieuw op de sab-

bat, vandaar het gebruik van de zondag als de sabbat, was dezelfde groep of bijna hetzelfde gezelschap opnieuw bijeen in de bovenzaal. Jezus verscheen en sprak tot Tomas: „Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongeloofig, maar gelovig” (zie Johannes 20:27).

Toen viel Tomas klaarblijkelijk op zijn knieën en zei: „Mijn Here en mijn God” (Johannes 20:28). Wij veronderstellen dat hij de uitnodiging aanvaardde en handelde zoals de anderen de week tevoren hadden gevoeld en gehandeld. Toen volgden de woorden dat hij gezegd werd omdat hij gezien had, maar dat zij die niet aanschouwden en toch geloofden meer gezegd zouden worden.

De volgende verschijning in chronologische volgorde gebeurde op het Meer van Tiberias (het Meer van Galilea). Er moet een tijd zijn verstreken. Het gebeurde vroeg in de morgen. Slechts zeven van de twaalf zijn aanwezig, waarvan vijf bij name genoemd worden. Zij hadden de hele nacht gevist en niets gevangen. Jezus stond aan de oever van het meer, riep hen en sprak: „Kinderen, hebt gij ook enige toespis?” Zij hadden niets. Hij vervolgde: „Werpt uw netten uit aan de rechterzijde” (zie Johannes 21:5,6), hetwel zij deden. Onmiddellijk waren de netten gevuld tot scheurens toe, dit gebeurde ook tijdens zijn sterfelijk leven met de zonen van Zebedeüs.

Johannes, die wat meer geestelijk

inzicht had dan de anderen, zei: „Het is de Heer” (Johannes 21:7). Petrus wierp in zijn impulsiviteit, zijn visserskleding van zich af en zwom naar de kust om de eerste te zijn om de Heer te begroeten. Zij brachten de vis binnen en toen zij landden zagen zij Jezus bij het vuur, Hij bakte vis en brood. Hij vroeg hun ook om wat vis van hun vangst en voegde dit aan het reeds gebakke- ne toe. Zij aten, en er wordt verondersteld - ik zal later uitleggen waarom - dat Jezus tijdens die gelegenheid ook aan de maaltijd deelnam. Het gebeurde toen, dat Jezus drie- maal aan Petrus vroeg of hij van Hem hield, en het grote gebod gaf om zijn schapen te hoeden. Bij deze gelegenheid vertelde Hij Johannes

dat hij in leven zou blijven om getuigenis af te leggen voor alle natiën en koninkrijken voordat hij de Heer in glorie terug zou zien keren.

De daaropvolgende verschijning was op de berg in Galilea. Er is hierover weinig bekend, maar ongetwijfeld was het een grootse en glorierijke manifestatie, er waren meer dan vijfhonderd aanwezigen. Dit brengt de gedachte met zich dat er zich onder de groep ook vrouwen bevonden. Wij veronderstellen dat Hij dit op eenzelfde wijze deed als met de groep Nephieten, en dat Hij voor een uitverkoren groep meer leerstellingen predikte en meerdere dingen deed die Hij anderszins gedaan zou hebben. In ieder geval was

het bij die gelegenheid dat Hij het gebod uitvaardigde: „Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.” Ongetwijfeld zijn er nog vele andere dingen gezegd.

Dit zijn totaal acht verschijningen. Nadien verscheen Hij aan Jakobus. (Zie 1 Korintiërs 15:7.)

De tiende verschijning waarover de Schriften spreken is die bij de hemelvaart. Als wij hiernaar verwijzen, dan weten wij alleen dat Hij veertig dagen na de opstanding aan de elf is verschenen. Zij liepen klaarblijkelijk naar de Olijfberg, en terwijl zij zich op de Olijfberg bevonden, hadden zij een gesprek over het herstel van het koninkrijk van Israël. Toen voer Hij ten hemel. Het verslag zegt dat twee engelen in hun nabijheid stonden en zeiden: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen” (Handelingen 1:11). Uit dit korte overzicht leren wij verscheidene belangrijke dingen: wij weten dat opgestane wezens hun glorie verborgen kunnen houden, kunnen wandelen als aardse schepsels; dat zij kunnen spreken, redeneren en onderwijzen zoals zij eens in dit sterfelijk leven deden; dat zij hun ware identiteit verborgen kunnen houden dan wel kenbaar maken. Dat zij zich met hun tastbare lichamen door stevige muren kunnen verplaatsen, dat zij lichamen bestaande uit vlees en beenderen bezitten en dat deze aange-

raakt en betast kunnen worden. Het is mogelijk - indien dit noodzakelijk is - om littekens en vleeswonden te tonen, dat zij voedsel kunnen nuttigen en verteren, dat zij onverhoeds uit het menselijk gezichtsveld kunnen verdwijnen, op een wijze die ons niet bekend is.

Hoe bewijs je nu dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith zijn verschenen? Hoe bewijs je de zaligmakende boodschap die Jezus aan die apostelen heeft gegeven? Hier volgt een voorbeeld, de woorden zijn een gedeelte van een preek van Petrus toen die naar het huis van Cornelius ging, die door een engel bezocht was, en die een bijzondere plaats bij de Heer innam. Petrus sprak: „En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij (Jezus van Nazaret) gedaan heeft in het land der Joden zoals te Jeruzalem; en zij hebben Hem gedood door Hem te hangen aan een hout.

Hem heeft God ten derden dage opgewekt en heeft gegeven, dat Hij verscheen, niet aan het gehele volk, doch aan de getuigen, die door God tevoren gekozen waren, aan ons, *die met Hem gegeten en gedronken hebben nadat Hij uit de doden was opgestaan*; en Hij heeft ons geboden het volk te prediken en te betuigen, dat Hij het is, die door God is aangesteld tot rechter over levenden en doden. Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem geloofd, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam.” (Handelingen 10:39-43; cursivering toegevoegd.)

De manier waarop Petrus en de ouden bewezen dat Jezus de Zoon

van God is, en daarom het evangelie wat Hij onderwees het plan van zaligheid bevatte, werd bewerkstelligd door het feit dat Hij uit de doden was opgestaan. En de manier waarop u bewijst dat een mens uit de dood is opgestaan, moet, omdat het een geestelijk begrip is, door de macht van de Geest van kennis geschieden, die persoonlijk en echt voor u is. Petrus kon tot de aanwezigen zijn gegaan en hebben gezegd: „Ik weet dat Jezus de Heer is omdat Jesaja het volgende over Hem geschreven heeft,” of „een andere profeet zegt dit.” Het meest geweldige wat Petrus kon doen is zich onder de mensen te begeven en te zeggen: „Ik weet dat Hij de Zoon van God is. Ik stond naast Hem in de bovenzaal. Ik herkende Hem. Hij is de man die meer dan drie jaar onder ons heeft bediend, Ik heb de nagelafdrukken in zijn handen en voeten betast. Ik heb mijn hand in de wonde in zijn zijde gelegd. Ik zag Hem voedsel nuttigen, Hij at vis en honing. Hij heeft een lichaam. Hij zegt dat zijn lichaam uit vlees en beenderen bestaat. Ik weet dat Hij de Zoon van God is. Ik ben zijn getuige.”

Die zaligmakende boodschap wordt door getuigen gepredikt, en dit gedeelte uit het leven van de Heer Jezus is daarvan een voorbeeld en geeft aan wat wij moeten doen om aan al de kinderen van onze Vader de boodschap van de herstelling te brengen.

Hoe bewijst u de boodschap van de herstelling? Welnu, u predikt het evangelie. U dient de zaligmakende

leerstellingen te onderwijzen, anders zullen mensen niet in staat zijn uw getuigenis te kunnen toetsen. Ten eerste onderwijst u wat God tot stand heeft gebracht in de prachtige tijd waarin wij leven. U onderwijst dat de hemelen zijn geopend en dat Hij opnieuw heeft gesproken, en op welke wijze Hij de volheid van zijn eeuwig evangelie heeft hersteld, door bedienende engelen te zenden om sleutels en bevoegdheden aan de mensen te overhandigen. En nadat u de waarheid met behulp van de heilige Schriften hebt onderwezen, en de boodschap zo eenvoudig mogelijk hebt gehouden, dan is uw getuigenis de bekronende macht die u rest. Als leden van de kerk in Gods koninkrijk op aarde hebben wij, wat genoemd wordt „de Heilige Geest” ontvangen. En de gave des Heiligen Geestes is, indien wij getrouw zijn, het recht van het voortdurende gezelschap van dit lid van de Godheid. Dat betekent dat Gods Heilige Geest, welke inderdaad uit geest bestaat, in overeenstemming met de vastgelegde eeuwige wetten, tot de geest in ons zal spreken. Het resultaat van dat bewijs noemen wij „het getuigenis”. Het komt door openbaring van de Heilige Geest Gods.

Heden ten dage bestaat het getuigenis uit drie facetten: Het bestaat uit de kennis dat Jezus de Heer is, dat Hij de Zoon van de levende God is, die werd gekruisigd voor de zonden der wereld; het bestaat uit het feit dat Joseph Smith een profeet van God is, die geroepen werd om het evangelie te herstellen en die de

openbaarder van onze hedendaagse kennis van Christus is; en het bestaat uit de wetenschap dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige waarachtige en levende kerk op aarde is, de enige plaats waar zaligheid te vinden is, de organisatie die het evangelie bedient en daardoor de zaligheid voor de zonen der mensen mogelijk maakt.

Wij onderwijzen het evangelie. En nadat wij dit in eenvoud, met ons beste vermogen hebben gedaan, dan getuigen wij, en we zeggen: „Ik weet het”. We zeggen dat Gods Heilige Geest het aan ons heeft geopenbaard, aan ons heiligen der laatste dagen, dat dit werk waarachtig is. En nadat wij hebben onderwezen en ons getuigenis hebben gegeven, zal ieder die er op afgesteld is, een ieder die zich zelf geestelijk voorbereid heeft om de waarheid te ontvangen, in zijn hart voelen dat hetgeen wij gezegd hebben waar is. En het zal geen kwestie zijn van argumenteren, geen kwestie van debatteren, geen intellectuele bekering. Het zal een openbaring zijn van Gods Heilige Geest.

Ik denk dat deze wijze toegepast is in iedere eeuw en bedeling. Ik ben er ook van overtuigd dat wij iets in onze dagen hebben dat meer is en verheven boven alles wat in het verleden ten beschikking stond.

De Heer heeft ons het Boek van Mormon gegeven als getuige van de waarheid, en het Boek van Mormon is „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de

Eeuwige God, die zich aan alle natieën openbaart.” (Titelblad van „Het Boek van Mormon”). Het Boek van Mormon kwam voort om de wereld te bewijzen dat God heden ten dage mensen roept en inspireert, zoals Hij dat ook in het verleden gedaan heeft. (LV 20:11.)

Indien wij niets leren van het leven van Jezus dat wij op onszelf kunnen toepassen, dan verkrijgen wij niet het profijt dat mogelijk is. Wij dienen zijn leven als voorbeeld te stellen en dit na te volgen. Wij dienen de gebeurtenissen in zijn leven te onderzoeken om zodoende van de beginselen te leren die ons in een soortgelijke situatie kunnen helpen de dingen te volbrengen waartoe wij zijn geroepen.

Toen de Heer zelf getuigenis gaf van het Boek van Mormon, gebruikte Hij de meest heilige taal die de mens bekend is. Hij legde een eed af. Hij zei met betrekking tot Joseph Smith: „En hij heeft het boek vertaald, ja, dat gedeelte, dat Ik hem heb geboden, en het is waar, zo zeker als uw Heer en God leeft” (LV 17:6).

Indien wij op de juiste wijze zijn afgestemd en begrijpen waaruit de eeuwige relaties waar wij over spreken, bestaan, dan moeten wij in staat zijn om op dezelfde wijze getuigenis af te leggen met betrekking tot de herstelling van eeuwige waarheden in onze tijd. Wij moeten in staat zijn om te zeggen: „De Heer heeft zijn koninkrijk heden ten dage opnieuw onder de mensen gebracht.” En dat is waar. God is onze getuige.

□

WAARTOE VOLGZAAMHEID AAN HEM ONS KAN LEIDEN

Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik vertel u het verhaal van een veelbezen vrouw die haar studieruimte gevuld had met boeken. Iedere avond kwam zij thuis en las boeken uit haar bibliotheek. Ieder boek dat zij las, las zij geheel uit. Op een avond besloot ze een boek te lezen dat ze tot nu toe gemeden had. Ze pakte het op en begon te lezen. Het was erg saai, maar zij had zichzelf voorgenomen nooit een boek te lezen zonder er ook maar één bladzijde van te missen. Ze ging avond aan avond voort totdat zij tenslotte de laatste bladzijde had gele-

zen, ze plaatste het boek op de plank en zei tot zichzelf „dat dit het saaiste boek was dat zij ooit had gelezen!”

Een tijdje later ging ze met een jongeman uit, hij vroeg haar of zij ooit een zeker boek had gelezen. Het betrof dat saaie boek, zij herinnerde het zich, en antwoordde: „Jawel. Waarom?”

Hij zei: „Ik heb het geschreven.” Daarna spraken zij over dat boek. Later op die avond, nadat hij haar naar huis had gebracht, ging zij naar haar studieruimte, pakte het boek uit de kast en las de

hele nacht door. Toen de eerste zonnestralen zichtbaar werden, sloot zij het boek, plaatste het weer in de boekenkast en zei tot zichzelf: „Dat is het mooiste boek dat ik ooit heb gelezen.” Het verschil bestond hieruit, dat zij nu wist wie de auteur was. In de Leer en Verbonden zegt de Heer:

„Luistert naar Hem, Die de Voorspraak bij de Vader is, Die uw zaak bij Hem bepleit -

En zegt: Vader, zie het lijden en de dood van Hem, Die niet zondigde, in Wie Gij een welbehagen hadt; zie het bloed van Uw Zoon, dat werd vergoten; het bloed van Hem, Die Gij hebt gegeven, opdat Gij mocht worden verheerlijkt;

Vader, spaar daarom dezen, Mijn broederen, die in Mijn naam geloven, zodat zij tot Mij mogen komen en het eeuwige leven hebben” (LV 45:4-5).

Wij moeten de Auteur leren kennen, en alles hangt ervan af, of wij dit wel of niet doen.

Ik veronderstel, dat met het beperkte onderwijs dat ik heb genoten, het onderwerp Jezus Christus het onderwerp is waar ik het meest over geleerd heb. Ik weet meer van, en heb meer over Hem gelezen en mij meer ten dienste van Hem gesteld dan enig ander ding dat ik in mijn leven gedaan heb. Ik verheug mij erop om mijn gevoelens voor Hem met u te delen.

Ik geloof dat wij regelmatig onze gedachten op het leven van de Heiland moeten richten. Alma zei:

„En ziet, Hij zal geboren worden uit Maria te Jeruzalem, dat het land onzer voorvaderen is; zij is een dierbaar en uitverkoren vat, een maagd, die door de kracht des Heiligen Geestes zal worden overschaduwd en bevrucht en een zoon ter wereld brengen ja, de Zoon van God.

Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.

En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.

Nu, de Geest weet alle dingen; niettemin lijdt de Zoon Gods naar het aardse lichaam, opdat Hij de zonden van Zijn volk op Zich moge nemen, ten einde hun overtredingen uit te wissen volgens de kracht Zijner verlossing; en ziet, dit is het getuigenis, dat in mij is” (Alma 7:10-13).

Ik veronderstel dat als wij werkelijk het leven van de Heiland aan een onderzoek onderwerpen, het nodig is dat ik met u deel wat Hij werkelijk voor ons in ons dagelijks leven betekent. Het gaan in zijn voetstappen zal ons naar zekere plaatsen leiden, waar wij normalerwijs niet zouden komen. Laat mij enkele plaatsen met u delen waar het wandelen in zijn voetstappen ons naar kan leiden.

Wij lezen dikwijls over de weduwe die koperstukjes in de offerkist wierp. Ik veronderstel dat zij zich schaamde, omdat zij dacht dat het te weinig was. Welnu, ik zag eens een weduwe die voor haar tiendvereffening bij de bisschop kwam en zei: „Dit is alles wat ik heb bisschop, maar het is een volledige tiend.” Het bedrag was zo klein dat het een indicatie was, dat haar inkomen ver

beneden het bestaansminimum moest liggen. Ik ben er niet zeker van dat wij het begrijpen. Er zijn mensen die zielsarm zijn, zij die arm van geest zijn en er zijn er die rijk van geest zijn, zoals deze lieve zuster.

Als wij ons de Heiland herinneren, herinneren wij ons misschien de vrouw die twaalf jaar lang, iedere dag aan vloeïngen leed. Zij had vele dokters bezocht, had veel geld uitgegeven, maar haar toestand was alleen maar erger geworden. Op zekere dag ontdekte zij dat Jezus in de straten zou komen. En terwijl zij Hem in haar wanhoop afwachtte, en ik ben er zeker van dat zij zich een weg door de menigte zocht en ondertussen bij zichzelf dacht: „Indien ik slechts zijn klederen aanraak zal ik genezen zijn”. Uiteindelijk reikte zij uit, raakte zijn kleed aan, en was genezen. De Heiland hield halt en vroeg: „Wie heeft Mij aangeraakt?” En de volgelingen zeiden: „Wat bedoelt U, wie raakt U aan? Gij ziet dat de schare tegen U opdringt.” En Hij keek rond om te zien wie dat gedaan had, en zal ongetwijfeld de vrouw gezien hebben die opviel alsof ze licht uitstraalde. Indien ik het juist lees, voelde zij zich schuldig en heeft wellicht gedacht: „Ik diende het eerst te vragen.”

Zij kwam en wierp zich voor Hem neer en bekende eenvoudig: „Heer, ik ben het.” En toen zei Hij: „Dochter, uw geloof heeft u behouden” (zie Marcus 5:24-34).

Om deze reden houd ik van Hem.

Ik houd ook van Hem om andere redenen, voor de andere plaatsen waar ik al gaande in zijn voetschappen heengeleid ben.

Ik heb Hem lief voor een telefoongesprek uit Idaho. Een jong echtpaar had juist een tweeling gekregen, die voortij-

dig geboren was. Eén van hen verkeerde in een redelijke toestand, maar de ander werd naar het medische centrum van de Universiteit van Utah gebracht. Het woog slechts drie pond. Denk eens aan drie kuipjes margarine als u wilt, dan hebt u het gewicht van dit kleine zieltje.

Toen de eerste zonnestralen reeds zichtbaar werden in het oosten, sloot zij het boek, plaatste het in de boekenkast en zei tot zichzelf: „Dat is het mooiste boek dat ik ooit heb gelezen.” Het verschil bestond hieruit, dat zij nu wist wie de auteur was.

Ik ontving een telefoontje uit Idaho: „Vind u het erg om naar het ziekenhuis te gaan en hem een zegen te geven?” Ik bemerkte dat het enige tijdstip dat ik tot mijn beschikking had die bewuste dag om vijf uur 's ochtends was. Ik ging naar het medische centrum, ging de kamer binnen en vond de couveuse. Ik legde mijn vingers, dat was alles wat maar mogelijk was, op het voorhoofdje van dit kleine wezentje, gaf een zegen, en ontving de indruk van God dat deze jongen - ongeveer een meter tachtig lang, en met een gewicht van tachtig kilo - eens een jonge ambassadeur voor de Heer zou zijn.

Er zijn andere ervaringen. Toen ik eens een conferentie verliet, werd ik opgehou-

den door een liefvallig gezin. Zij kenden een niet-lid, een man die ernstige problemen had, en vroegen of ik bereid was hem een zegen te geven. Wij gingen naar zijn woning. In de huiskamer stonden twee meubelstukken, een zitzak en een stereocombinatie, verder niets. Een klein meisje van negen jaar verzorgde haar vader, omdat haar moeder, toen zij hoorde dat haar echtgenoot kanker had, hem, het meisje en het jongere broertje, had verlaten. Het meisje leidde ons door de hal naar zijn kamer, en daar op het onderste gedeelte van een stapelbed zagen wij deze man, 1.82 lang en slechts 67 kilo zwaar. Wij bedienden hem, en voelden dat hij niet zou blijven leven. Maar wij voelden dat wij hem moesten zegenen met hetgeen voor hem het meest zou betekenen, dat zijn zoon en dochter beschermd zouden worden, dat engelen hen tijdens dit leven zouden begeleiden, dat zij bescherming zouden genieten als hij er niet meer zou zijn. Zulke ervaringen kunt u voor geen geld ter wereld kopen.

Mijn poging om in de voetstappen van de Heer te wandelen, brachten mij in contact met een jongeman en diens vader. Samen met een vriend ging deze jongeman in de heuvels in de nabijheid van Cody (Wyoming) een tocht maken. De vriend sprong over een elektriciteitsdraad die naar beneden was gekomen, maar de jongeman raakte er in verward en werd geëlektrokuteerd. De vriend maakte rechtsomkeer en rende naar de plaats waar de vader van de jongen woonde, en dat was niet bepaald een korte afstand. Hij vertelde de vader dat zijn zoon geëlektrokuteerd was, dat hij was gedood. De vader, die niet zo jong meer was, rende de gehele weg naar boven. Toen hij op de onheilsplaats

arriveerde, lag zijn zoon dwars over de draden. Op de één of andere wijze verwijderde hij, met behulp van een plank of stok, de draden van het lichaam. Hij nam de jongen in zijn armen en zei: „In de naam van Jezus Christus en door de macht van het heilig, Melchizedeks priesterschap, beveel ik je te leven.” De jongen opende zijn ogen, werd naar het medisch centrum van de Universiteit van Utah gebracht, waar een algehele herstelling plaatsvond. De Heer wil ons niet slechts bijzondere ervaringen geven, maar Hij wil tevens ons leven veranderen.

Ik denk aan het verhaal van Sadrak, Mesak en Abednego, drie Hebreeuwse officieren, die voor koning Nebukadnassar moesten verschijnen, omdat zij weigerden afgoden te vereren. Vol toorn en grimmigheid gebood hij hun: „Sadrak, Mesak en Abednego . . . indien gij het gouden beeld dat ik gemaakt heb wilt vereren, dan is alles wel. Indien gij dit niet doet, dan zult gij in een vurige oven geworpen worden” (Daniël 3:15).

Kunt u zich voorstellen welk een druk hij op deze fijne Hebreeuwen uitoefende? Het is niet slechts weinig druk uitoefenen, of in verleiding brengen, nee, hun leven hangt werkelijk van hun beslissing af.

Zij antwoorden hem op de volgende wijze: „O Nebukadnassar . . . indien onze God, die wij vereren, in staat is ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit een brandende vuuroven, en uit uw macht, o koning, bevrijden.”

En dan komt het: „Maar zelfs indien niet - het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet vereren, en het gouden beeld dat gij hebt opgericht, niet aanbidden” (Daniël 3:16-18).

Iemand die zo'n invloed op drie jonge-

mannen kan uitoefenen, zoals Hij mijn en uw leven beïnvloedt, moet hier wel iets tegenover stellen waar wij ons aan vast kunnen houden. Wij denken aan de verklaring die zo dikwijls door Petrus wordt gebedigd: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God” (Matteüs 16:16).

En Tomas: „Laten wij ook gaan om met Hem te sterven” (Johannes 11:16). Dat waardeer ik.

En wij denken aan de profeet Joseph Smith, aan Hiram, Willard Richards, John Taylor en anderen, wiens leven aan een zijden draadje hing.

Willard Richards zei tegen de profeet Joseph Smith: „Joseph, indien gij moet sterven, zal ik in uw plaats sterven.”

Joseph Smith sprak, kennis hebbende

„Enige jaren geleden, terwijl ik 's nachts in bed lag, drong het tot mij door dat, voordat ik waardig kon zijn voor de hoge positie waarvoor ik geroepen was, dat ik iedere ziel die op de aarde wandelde moest vergeven en liefhebben.”

President Harold B. Lee.

van hetgeen niet velen op dat tijdstip wisten: „Maar Willard, dat kunt u niet doen.”

Willard Richards zei: „Jazeker Joseph, toch zal ik het doen.” (Zie *History of the Church*, deel 6, blz. 16.)

Deze dingen helpen ons te begrijpen wat voor soort mannen zich in de dienst van de Meester begeven. Het helpt ons te begrijpen wat Hij, als wij Hem zijn gang laten gaan, uit ons kan vormen. Jezus is waarlijk onze Schepper.

Toen de Heiland een harde leerstelling verkondigde, verlieten zijn volgelingen, de één na de ander Hem, en wandelden nimmer meer met Hem. Tenslotte waren de enige overgeblevenen de twaalf apostelen. Hij sprak tot hen met een bedroefd hart: „Gij wilt toch ook niet weggaan?” Simon Petrus antwoordde Hem: „Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods” (Johannes 6:67-69).

Wilt u hierover nadenken? Indien wij niet tot Hem gaan, tot wie dan wel? Naar wie in deze wereld? In wie kunnen wij ons vertrouwen stellen? Waar kunnen wij de vrede vinden die alle begrip te boven gaat? Tot wie kunnen wij ons wenden als wij tot het uiterste gegaan zijn, de te hoge berg die niet te beklimmen schijnt? Tot wie kunnen wij gaan als wij de andere zijde willen bereiken, dan alleen tot Hem?

Welnu, ik veronderstel dat wij nu kunnen bedenken welke invloed dit op ons heeft. Indien wij hopen met Hem te kunnen wandelen, dan is het nodig dat wij leven op een wijze die Christus gelijk is. President Harold B. Lee heeft gezegd: „Terwijl ik op een nacht te bed lag, drong het tot mij door dat, voordat ik waardig kon zijn voor de hoge positie waarvoor ik geroepen was, ik iedere ziel die op de aarde wandelde moest vergeven en liefhebben. Op dat tijdstip ontving ik een bevestiging en een vredig gevoel, leiding, troost en inspiratie die mij toekomstige dingen voorzeiden, en

mij de indruk gaven die ik herkende als komende van een goddelijke bron.” (*Improvement Era* van november 1946, blz. 760.)

Ik vraag mij af of hij in dat uur niet wist dat hij de profeet, ziener en openbaarder van deze kerk zou zijn. Ik denk dat wij, zoals hij, iedere ziel die op aarde rondloopt, moeten vergeven en liefhebben, een afgedwaalde zoon, een echtgenoot, wellicht een voormalige partner, misschien iemand die ons diep gekwetst heeft. Indien wij willen leven zoals Christus, moeten wij vergeving schenken aan iedere ziel die op aarde rondloopt, dan hebben wij recht op deze vrede.

Ouderling James E. Talmage zegt dat de prijs voor een ieder van ons gelijk is als we Christus aannemen en kruisigden. Die prijs zal altijd gelijk zijn. Die is, eenvoudig genoeg, al wat we bezitten. Als wij ons waarlijk aan Hem willen toewijden als zijn volgelingen kan de prijs nooit minder zijn dan die van al onze eigendommen. Sommigen kunnen zeggen: „Tot zo ver en niet verder.” Met een dergelijke instelling kunnen wij ons moeilijke ware volgelingen noemen.

Luister naar de woorden van een hedendaagse profeet, president Spencer W. Kimball: „Komt naar de besproeide tuinen, naar de schaduw van mooie bomen, naar de onveranderlijke waarheid. Komt met ons naar de zekerheid, veiligheid, samenhang. Hier stromen verkoelende wateren. De bron droogt niet op. Komt horen naar de stem van een profeet, en hoort het woord van God.” (*De Ster* van oktober 1971, blz. 317.)

Dat is het natuurlijk. We dienen het punt te bereiken dat wij Hem kunnen vinden en weten dat Hij de kapitein van onze ziel is. Indien wij Hem kunnen accepteren, ons ontdoen van trots en onze medemens dienen, dan wandelen wij in zijn voetstappen. „Blikt tot Mij op bij iedere gedachte,” zei de Heiland; „twijfelt niet, vreest niet.

Aanschouwt de wonden in Mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in Mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt Mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen beërven. Amen.” (LV 6:36,37.) □

DE TREINRAMP

Het evangelie in actie in Thailand

Illustratie van Judy Law

Carole Osborne Cole

In overleg met het Algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging

Yupha Thubthimthong stond als aan de grond genageld door de tafereelen die zich voor haar ogen afspeelden. Angst en afschuw vervulden haar, ze verlangde ernaar om weg te lopen, ze wilde er geen deel van uitmaken, zelfs niet helpen. Voor haar lag het resultaat van een treinongeluk, een passagierstrein uit Ban Pong en een goederentrein, die op weg was naar het zuiden van Thailand, waren kort voor het station in botsing gekomen. De passagierstrein was uit de rails gedrukt. Er waren veel doden te betreuren, terwijl er vele anderen zwaar waren gewond en bekneld geraakt tussen de wrakstukken.

Als lid van de Vrouwelijke Vrijwilligers van Thailand, had men Yupha opgedragen hulp te verlenen. Ze had alleen maar de tijd genomen om het uniform van de vereniging aan te trekken en was naar de plaats des onheils gegaan. Maar ze was niet voorbereid geweest op het verschrikkelijke tafereel dat haar daar wachtte. Terwijl ze twijfelde, scheen een „fluisterende stem” tegen haar te zeggen: „Je bent een heilige der laatste dagen; je moet je licht zo laten schijnen, dat de wereld het kan zien. Je moet sterk, geduldig en moedig genoeg zijn om te helpen.” Versterkt door die stem, haalde ze diep adem en begon aan de gruwelijke taak om de lichamen uit de wrakstukken te verwijderen en deze gereed te maken voor vervoer naar het ziekenhuis.

Het gehele gebied scheen bedekt te zijn met bloed en de in lucht hing een bedorven lucht. Yupha werkte ononderbroken door en kwam spoedig bij een vrouw wiens hoofd bijna verbrijzeld scheen onder een gastank. Yupha haastte zich haar te helpen, toen ze dichterbij kwam realiseerde zij zich dat de vrouw zwanger was en op het punt stond te bevallen. Op het moment dat de tank verwijderd werd, werd de zuigeling geboren. Volko-

men verbijsterd excuseerde Yupha zich. Ze had even tijd nodig om zichzelf moed in te spreken.

Terwijl zij blindelings naar een plaats zocht waar zij tot zich zelf kon komen, stond ze plotseling tegenover een vrouw die met een stok zwaaide en haar toeschreeuwde: „Mijn kinderen zijn door uw schuld gedood! Kijk eens naar de vernietiging die uw onnadenkendheid en onverschilligheid teweeg hebben gebracht!” Yupha deinsde terug, verwonderd door de beschuldigingen die de vrouw uitte. De vrouw was door verdriet overmand, omdat zij haar kinderen bij het ongeluk had verloren, en slechts één van de lichaampjes had gevonden. De arme moeder had het uniform van Yupha voor dat van een spoorwegemployé gehouden.

Zo kalm mogelijk verklaarde Yupha dat zij niet in dienst was van de spoorwegen, dat zij slechts gekomen was om te helpen. Drie politiebeambten bezagen het conflict en waarschuwden de schreeuwende moeder dat zij gearresteerd zou worden als zij Yupha kwaad zou doen. „Indien ik de moeder zou zijn,” dacht Yupha, „zou ik dan ook gek van verdriet zijn?” Ze keerde zich naar de agenten en zei: „Nee, doe haar alstublieft niets. Ze reageert zo door haar verdriet.” Verbaasd protesteerden de agenten en verklaarden dat de vrouw Yupha had getracht te slaan, en dit wellicht opnieuw zou proberen.

„Ik ben niet bevreesd,” sprak ze. „Onze Hemelse Vader onderwijst ons dat wij allen broeders en zusters zijn, we dienen van elkander te houden. Ze zal mij geen kwaad doen.”

Vol twijfel liet de politie de vrouw gaan, en Yupha ging verder met haar zware taak. Het moeilijke en hartberoerende werk duurde nog verscheidene uren. Tenslotte werd er onder de werkers gezocht naar iemand met de bloedgroep O. Een klein meisje moest geopereerd

worden en het ziekenhuis was door de bloedvoorraad heen. Zonder het bloed en de operatie zou het kind gedoemd zijn te sterven. Yupha bood zich aan als donor en reed naar het ziekenhuis. Ze had nooit tevoren bloed afgestaan, en omdat het zo verschrikkelijk hard nodig was, onttrok men meer uit haar aderen dan de gebruikelijke halve liter. De atmosfeer in het ziekenhuis was geladen. Zich niet bewust van het feit dat men moet rusten als er bloed is afgenomen, verliet Yupha het ziekenhuis en keerde opnieuw terug naar de plaats van de ramp.

In de late namiddag waren de ergste taken volbracht, en Yupha's gedachten keerden zich naar haar eigen kinderen en hun behoeften. Zij maakte zich gereed om naar huis te gaan, maar voordat ze kon vertrekken, vroeg een spoorwegemployé of alle vrijwilligers zich in het ziekenhuis wilden melden. De directeur wilde hen ontmoeten en zijn dank betuigen.

Ook de minister van volksgezondheid bedankte de werkers. Terwijl zij spraken trad de bedroefde moeder het vertrek binnen en scheen het alsof ze op zoek was naar iemand. Een dokter die haar vergezelde riep: „Is hier een mevrouw Yupha?”

(Het is in Thailand een gewoonte dat de mensen aangesproken worden bij hun titel, gevolgd door hun voornaam, in plaats van hun achternaam, zoals die bij ons gebruikelijk is.) Beseffende dat zij zichzelf bekend moest maken, gaf Yupha een bescheiden knikje. Tegen die tijd had de vrouw Yupha gezien, rende op haar toe, omhelsde haar, en begon te huilen.

Yupha staarde ontzet naar de arts. „Het feit dat u bloed heeft afgestaan heeft het leven van de dochter van deze vrouw gered,” legde hij uit. „Ze wilde u bedanken.”

Het gezicht van Yupha toonde haar

opluchting toen de vrouw in tranen haar dank betuigde en daarna opmerkte: „Hoe kunt u zo kalm blijven, terwijl ik zo kwaad op u was, en nog blijft u zo rustig. Hoe komt het dat u zo bent?”

Yupha's antwoord was bijna gelijk aan het antwoord dat zij eerder aan de politiemensen had gegeven. „Mijn kerk onderwijst dat wij allen broeders en zusters zijn en elkander dienen lief te hebben, wie het ook zijn en wat zij ook doen.”

Terwijl dit tafereel plaatsvond, keek dr. Martin, de minister van volksgezondheid, toe. Hij was diep onder de indruk van Yupha en haar reactie ten opzichte van de eens zo bedroefde, maar nu verheugde moeder.

Dr. Martin verkeerde in een ongebruikelijke situatie. Voorheen was hij het hoofd geweest van het ministerie van onderwijs en wetenschappen, die de verantwoording droeg over het ministerie van godsdienst, deze laatste had visabeperkingen opgelegd aan de HLD-zendingen. Zijn reactie was daarom erg welkom. Toen hij de fijne wijze opmerkte waarop Yupha in een moeilijke situatie reageerde, herkende hij de vruchten van het HLD-zendingswerk en beloofde dat hij in de toekomst zou werken aan een verlichting van de visabeperkingen.

Ondertussen drong de dankbare moeder bij Yupha aan op meer informatie over de kerk en zijn leerstellingen.

„Mag ik naar uw kerk komen nadat ik de begrafenis voor mijn kind heb geregeld?”

„U bent altijd welkom” verzekerde Yupha.

Tenslotte was de lange, duizelingwekkende dag voorbij. Yupha keerde naar huis, naar haar eigen kinderen, terug, uitgeput, maar met de wetenschap dat zij naar de „fluisterende stem” van de geest had geluisterd en haar geloof in daden had omgezet. □

ZIJ DEELDE VAN HAAR ARMOEDE

Martha P. Taysom

Het was op een koude winterse dag in februari, toen ik op zuster Chandlers deur klopte.

„Hallo,” riep ik, terwijl ik de deur opende voor het geval dat zij mij niet kon horen. „Rust u?”

Zuster Chandler bewoog zich vanuit haar keuken naar de deur. Ze was klein en gebogen, en liep met een licht hinkende beweging. Zoals altijd was haar lange katoenen jurk vol vlekken door het sjouwen van kolen naar haar potkacheltje dat constante aandacht nodig had om zodoende haar huisje te verwar-

men. Haar witte haar, ook door het kolenstof bevuild, omgaf een gezicht dat vermoeid was geraakt door negenenzeventig moeizame jaren. Maar het was tevens een zacht gezicht, want zolang zij een klein beetje voedsel had en genoeg brandstof voor de winter bezat had zij alles wat zij nodig had om blij te kunnen zijn.

Ik herinner mij hoe ik ongelovig keek toen ik tot de ontdekking kwam dat zij van een karige \$ 59.00 per maand moest rondkomen. Er waren slechts twee vertrekken in het huis. De eerste kamer

bevatte een bijverwarming, een tweepersonsbed, een versleten bank, en een stel gebroken kaptafelladen. De andere ruimte, de keuken, bevatte een klein fornuis, een tafel en twee stoelen, een plankje voor wat potten en pannen en een ruimte voor voedselopslag. Toen wij voor het eerst met haar kennismaakten, had zij geen stromend water en geen badkamer.

Gedurende de jaren dat mijn echtgenoot haar huisonderwijzer was, hadden wij haar dikwijls bezocht. Als wij haar 's avonds bezochten, dan was het huis bijna altijd donker. De enige aanwezige lamp ging aan als wij aanklopten, en werd onmiddellijk gedoofd als wij wegreden. Zuster Chandler was als bruid lid van de kerk geworden, haar echtgenoot was reeds lid; en zij herinnert zich nog de tijd dat er geen gemeente of ring was. Hun enige contact met de kerk waren de incidentele bezoeken van reizende zendingen. Maar zij was altijd getrouwen gebleven en vertelde eens hoe haar getuigenis haar had gesteund tijdens de dood van haar twee dochters gedurende de grieppepidemie van 1918.

In de korte periode dat ik ZHV-presidente was, had ik haar nog nooit horen klagen over haar omstandigheden, noch om enige hulp van de kerk horen vragen. Maar wij hielpen haar met voedsel toen haar geld oprakte, en tegen het einde van de maand, ongeveer een week voordat haar pensioentje kwam, probeerde ik haar altijd te bezoeken om te zien hoe het met haar stond. Nu straalde zuster Chandlers ogen omdat zij bezoek ontving. „Kom binnen,“

sprak ze, „ik ben juist aan het eten.“ Ze was verlegen en sprak altijd met een stem die zich net iets van een fluistering onderscheidde.

Ik nam haar voorzichtig bij de elleboog en langzaam liepen wij naar de keuken. Terwijl wij haar tafel voorbijliepen, stopte ze om iets uit de la te pakken. Ik keek snel waaruit haar lunch was samengesteld. Het bestond uit een klein beetje meel en water dat vermengd was tot een brei, verder niets.

„Zuster Chandler, is dat alle eetbare waar die u in huis heeft?“

„Ja, dat is alles, maar het geeft niets. Mijn cheque zal hier over een dag of twee zijn. Wilt u dit alstublieft aan de bisschop geven?“ Ze overhandigde mij een smoezelige tiendenveloppe. „Ik heb deze maand geen huisonderwijzer gezien en ik kan zelf niet meer naar de kerk. Het is mijn tiend. Wilt u het alstublieft aan hem geven?“

Ik staarde naar de grijze enveloppe. Alles binnenin mij wilde in huilen uitbarsten: „Nee, nee. De Heer verwacht van u geen tiende!“ Maar een stille, zachte stem binnenin mij fluisterde: „Onthou deze ziel geen zegeningen . . .“ Het kostte mij moeite om niet te huilen terwijl ik afscheid nam en daarop naar de auto rende om wat boodschappen voor haar te halen.

Zuster Chandler is nu overleden, maar ik zal altijd de belangrijke les herinneren die zij mij over opoffering en toewijding heeft geleerd. Het was gemakkelijker voor haar honger te lijden, dan haar verplichtingen tegenover de Heer te verzuimen. □

„Mams, het is niet eerlijk!” hoorde Sonja haar broertje Ben zeggen terwijl ze de keuken naderde. Ze stopte en voelde zich schuldig. Ze wist waar hij het over had.

„Ik weet dat het niet eerlijk is, Ben,” antwoordde moeder op een sussende toon, „maar je moet bedenken dat het niet aan Sonja ligt. Ze weet dat ze niet bang voor honden hoeft te zijn, maar toen dat kleine hondje in haar lip beet toen ze nog een peuter was, liet hij meer achter dan een litteken op haar gezicht. Het litteken in haar geest is dieper.”

„Ik geef haar de schuld niet, mams,” zuchtte Ben. „Maar u weet hoe graag ik een hond wilde hebben.”

Op haar tenen sloop Sonja weg, ze wilde niet dat haar moeder en Ben te weten zouden komen dat zij hun afgeluisterd had. Langzaam liep ze naar haar slaapkamer en plofte op het bed neer. *Waarom ben ik toch zo kleinzielig?* vroeg ze zichzelf af, terwijl ze onbewust met haar vinger over het litteken streek dat haar lip ontsierde. *Ben wil echt een hond hebben, maar wanneer ik in de nabijheid van een kom dan ben ik doodsbenauwd.*

DE SPOOKHOND

Laurie W. Thornton

Zuchtend stond Sonja op en maakte zich automatisch klaar om naar bed te gaan. Nadat zij iedereen welterusten toegeroepen had en haar gebed had gezegd, kroop ze onder de dekens. Maar ze kon niet slapen. Het plotselinge van verre komende geblaf van een hond verbrak de stilte. Sonja schrok overeind in haar bed, de rillingen liepen over haar rug. Ik moet het me verbeeld hebben, hield ze zichzelf voor. Het geluid komt niet uit de richting van de boerderij van de familie Jansen, en zij zijn de enigen in de omgeving die een hond hebben. Zij ging opnieuw liggen en probeerde zich te ontspannen. Opnieuw hoorde ze het zwakke maar indringende gehuil. Terwijl ze aan Ben dacht schoten de tranen in haar ogen, en hardop in het donker zei ze: „Ik kan er toch niets aan doen!” Daarna begroef ze haar hoofd in haar kussen en viel in een diepe slaap. De volgende dag was een drukke dag, want er viel veel te doen op hun boerderij. De gebeurtenissen van de avond tevoren waren vergeten tot de lunch. Terwijl iedereen de keuken binnenliep, bleef Sonja wat achter om nadat de tractor tot zwijgen was gebracht, te genieten van de stilte van het land en de frisse lucht. Onmiskenbaar hoorde ze toen het blaffen van een hond. „Ben, Ben, hoorde je die hond blaffen?” Ben fronste en keek schuin naar zijn zusje. „Dat is niet leuk Sonja, en maak er alsjeblieft geen grapjes over.” „Ik maak geen grapje, Ben! Ik heb het gisteravond ook gehoord en net opnieuw, een hond die blaft en huilt, maar het lijkt wel alsof het van heel ver komt. Hoor jij het niet?” Beiden stonden zij een moment stil. Toen schudde Ben zijn hoofd en zei: „Het spijt me Sonja, maar ik hoor niets, behalve mijn maag die rammelt! Laten

wij naar binnen gaan om te eten. Je gedachten spelen een spelletje met je.” Sonja probeerde te vergeten wat zij gehoord had. Toen zij die avond in bed stapte was ze zo uitgeput van het tekort aan slaap van de vorige nacht, dat zij spoedig in slaap viel.

De volgende morgen, terwijl ze in de truck stapte om naar de kerk te gaan dacht Sonja dat ze de spookhond opnieuw hoorde. Haar vader zei dat het de hond van de familie Jansen moest zijn, maar Sonja had het gevoel dat hij het bij het verkeerde eind had.

Toen ze zondagavond laat opnieuw de hond hoorde liep ze op haar tenen naar de kamer van haar broer en schudde hem voorzichtig aan zijn schouder.

„Wat is er aan de hand?” vroeg Ben slaperig, terwijl hij zijn ogen uitwreef.

„Ben, je moet luisteren. Ik blijf die hond horen en ik verbeeld het me niet! Ik ben er zeker van dat het niet de hond van de familie Jansen is. Luister alsjeblieft even.”

Na enkele momenten van stilte, werd het onmiskenbare huilen van een hond hoorbaar gedragen door de stilte van de nacht. „Je hebt gelijk, Sonja!” fluisterde Ben opgewonden. „Het is een hond die in moeilijkheden verkeert, dat is zeker, en het is niet de hond van de familie Jansen. We kunnen beter gaan kijken, of wij hem kunnen vinden.”

„Nu?” vroeg Sonja. „Je weet dat wij niets in het donker zouden kunnen vinden!”

„Je hebt gelijk,” zei Ben spijtig. „Laten wij zodra het licht is, opstaan en zien of wij hem kunnen vinden. Wij kunnen ieder apart gaan zoeken op weg naar school, zodoende kunnen wij een groter gebied afzoeken.”

„Maar Ben,” fluisterde Sonja met een

huiverig stemmetje, „kan ik niet met jou meegaan? Wat moet . . . moet ik doen als ik hem vind? Je weet dat ik . . .”

„Als je hem vindt, dan kun je mij roepen, maak je geen zorgen. Ga nu maar slapen.”

De volgende morgen, zodra het licht begon te worden, stonden Ben en Sonja op om naar de hond te gaan zoeken. Na ongeveer een uur hadden zij nog steeds niets gevonden, en besloten zij het na schooltijd opnieuw te proberen. Toen zij thuis kwamen pakten zij ieder een handvol koekjes en gingen opnieuw op pad. „Neem je regenjas maar mee, Sonja, ik denk dat het gaat stormen,” zei Ben, terwijl hij naar de lucht keek.

Sonja greep haar jas van de spijker bij de achterdeur en begaf zich in de richting van het korenveld. „Waarom probeer jij het niet langs de rand van het veld?” stelde Ben voor. „Vader heeft zaterdag veel land omgeploegd, maar zover is hij nog niet gekomen. Ik ga de andere kant op.”

Sonja had ongeveer twintig minuten gezocht toen zij opnieuw een klaaglijk geluid hoorde. „*Ik kom er dichterbij,*” dacht ze bevreesd. „Waar ben je?” riep ze, in de hoop dat de hond zou blaffen. Dat deed hij. Terwijl ze de eerste regendruppels voelde, trok ze haar jas over haar hoofd en ging op het geluid af, aldoor roepende. De hond antwoordde iedere keer als zij riep, ook al was duidelijk te horen aan het geluid dat het beest zwakker werd.

Toen ze aan de rand van een slootje kwam, stopte Sonja en hield ze haar adem in. De hond zat gevangen in een gedeeltelijk platgedrukte pijp, *waarschijnlijk door een tractor veroorzaakt*, dacht Sonja. *Hij moet bekneld geraakt zijn toen hij wellicht een konijntje of iets*

anders achterna zat. Ik moet Ben hier halen, dan kan hij helpen om hem te bevrijden.

Sonja draaide zich om om Ben te gaan zoeken, maar het smekende gekreun van de hond weerhield haar. Het begon harder te regenen. Ze keek naar de sloot en begreep dat, indien het regenwater het peil zou verhogen, het hondje zou verdrinken.

Sonja dacht: *De snelheid waarmee deze storm aanwakkert zal zeker betekenen dat tegen de tijd dat Ben hier is, het te laat is.* Eventjes raakte ze in paniek. „Ik kan het niet! Ik kan niet dichterbij hem komen!” huilde ze. Toen schenen de woorden in haar gedachten te komen: „*Je moet doorzetten, anders zal het verdrinken!*” Ze keek opnieuw naar het zieke beestje en nam toen een paar aarzelende stappen. O, help mij! bad ze in stilte en begaf zich voorzichtig naar de bedding van het kanaaltje. Op enkele meters van de hond stond ze stil en keek naar hem. Toen de hond haar zag, huilde hij zachtjes en staaarde Sonja aan met een blik vol opluchting en blijdschap, een blik die Sonja in haar leven nog niet was tegengekomen. Tsjonge, het heeft iets menselijks, dacht Sonja verrast.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, viel ze op haar knieën en streek de hond over zijn kopje. „Arm kleintje”, mompelde ze. Ze begon aan de schouder van de hond te morren in een poging om hem te bevrijden. Het water begon zich reeds te verzamelen in het kanaal. *Ik moet snel werken*, besloot ze.

De hond was te verzwakt om te helpen, maar terwijl ze met wat modder en water het einde van de pijp wat probeerde te smeren, likte het haar hand. Dagen zonder voedsel hadden de hond wat

smaller gemaakt en het duurde dan ook niet lang voordat zij het bevrijd had.

„Alles komt goed met je,” zei ze, terwijl ze over zijn besmeurde vachtje streek. Plotseling besepte ze wat ze aan het doen was. *Sonja Boerman, je aait een hondje! En . . . je bent er helemaal niet bang voor!* De gedachte alleen al benam haar de adem. De jaren van angst waren vergeeten in de liefde en medelijden die zij voor dit lijdende diertje voelde.

Het hondje was te zwak om te lopen, daarom droeg Sonja, die toch al nat en besmeurd was, het gewikkeld in haar regenjas naar huis.

De hond bleef naar haar kijken, zelfs toen Ben het overnam bij de keukendeur.

„Sonja, waar heb je het gevonden? Ik begon mij zorgen over je te maken,” riep Ben ademloos uit. „Ik stond op het punt . . .” Plotseling stopte Ben, draaide zich om en staaarde Sonja aan. „Sonja . . . je hebt een hond vastgehouden!”

„Dat weet ik,” grinnikte Sonja schaapachtig. „Dat weet ik.”

Later op de avond, nadat de hond gegeten had en in bad was gestopt, zat het gezin rondom de haard bij elkaar. De hond lag opgerold op een deken voor de haard. „Weet je, Sonja, die hond heeft zijn ogen nog niet van je afgewend sinds je hem gevonden hebt,” zei vader.

Moeder voegde daaraan toe: „Ik heb van mijn leven nog nooit zo’n liefdevolle blik en zo’n toewijding gezien.”

„Van Sonja of van de hond,” zei Ben ondeugend, terwijl zijn ogen glinsterden. „Waar denkt u dat het vandaan komt, vader? Denkt u dat wij het kunnen houden?” vroeg Sonja.

„Wel, ik denk dat wij maar een advertentie in de krant moeten plaatsen dat wij het gevonden hebben,” zei vader.

„Maar ik vermoed niet dat er iemand op komt. Het is waarschijnlijk een verdwaalde hond die door iemand verstoten is, die het dier niet meer wenste.”

„Ik hoop dat wij hem kunnen houden,” mompelde Sonja.

„Ik had nooit gedacht dat jij dat ooit zou zeggen,” plaagde Ben. Even later vervolgde hij: „Ik dacht dat *ik* degene was die een hond zou krijgen!” Terwijl hij dat zei, knipoogde hij naar Sonja. □

ALMA ELIZABETH KOMT NAAR AMERIKA

William G. Hartley

De zes jaar oude Alma Elizabeth tuurde, zittend in haar kooi, in het donker van het ruim van het geweldig zeilschip. Slechts een enkel olielampje diende als nachtverlichting. In de schaduwen kon ze amper de andere, slapende, passagiers in hun kooien zien liggen.

Ze vond het prettig naar de geluiden van de nacht te luisteren. Terwijl het schip zachtjes van de ene naar de andere zijde rolde, kraakten en piepten de dikke

houten balken. Moeders zongen zacht om hun kinderen rustig te houden. Ook al kon Alma de woorden niet altijd verstaan, ze ontdekte dat Engelse, Duitse, Zweedse, Noorse en Deense baby's allen in dezelfde luidruchtige taal huil- den! Soms gebeurde het dat zij, voordat zij in slaap viel, zich bedroefd voelde als zij aan haar vrienden in het dorpje in Zweden dacht.

Overdag vond Alma het prettig om de

trap te beklimmen en op het dek te wandelen. Voorop het schip bleef ze dan uitkijken of ze Amerika al kon zien. Maar dag na dag was alles wat zij om zich heen zag het water van de Atlantische Oceaan.

Alma Elizabeth vond het heerlijk om naar de machtige canvas zeilen, die opbolden in de wind, te kijken. Ze wilde dat zij, net zoals de zeelieden, de touwen kon beklimmen. Nieuwe vrienden nodigden haar dikwijls uit om spelletjes te doen. Soms probeerde ze nieuwe Engelse woorden uit. Als zij Utah zouden bereiken dan wist ze dat ze Engels inpraats van Zweeds moest spreken.

Soms sloop Alma Elizabeth naar het gedeelte waar de zeelieden woonden. Zij werd het favoriete vriendinnetje van de scheepskok. Hij gaf haar dikwijls lekkernijen en dat vond zij heerlijk, want de gezinsmaaltijden waren niet erg smakelijk. Men kon slechts vijf maaltijden per week bereiden. En de zeebeschuit was zo hard, dat zij het met haar schoenen moest breken.

Vijf weken lang in mei en juni 1861, zeilde hun schip, de *Monarch of the Sea* over de Atlantische oceaan. Toen het tenslotte in de haven van New York afmeerde, voerden kleine bootjes de heiligen der laatste dagen naar de wal. Allen overnachten in een gigantische ruimte die de naam droeg van „Castle Gardens”.

Die nacht, toen de kinderen probeerden om op de vloer van het gebouw wat slaap te krijgen, ontdekte Alma's broer, vlak naast hem enkele zakken gevuld met bruine suiker. Eén daarvan had een klein gaatje waaruit de inhoud stroomde. Alma Elizabeth en August hadden tijdens hun oceaanreis helemaal geen suiker meer geproefd. August vond spoe-

dig een lepel en het feest brak los. Maar . . . de volgende ochtend waren zij ziek! Met haar familie en andere heiligen reisde Alma Elizabeth per trein naar Iowa. Daar voegden zij zich bij een karavaan huifkarren die naar Utah trok. Zij liep de hele reis, behalve toen zij een diepe rivier moesten oversteken. De vader van Alma Elizabeth had moeilijkheden met het lopen. In Zweden was hij violist geweest en dirigent van een orkest. Toen werd hij kreupel door de reumatiek. Langzamerhand leerde hij zijn handen en voeten opnieuw te gebruiken, maar het was moeilijk en pijnlijk.

Hij was niet in staat om zich zo snel als de huifkarren voort te bewegen; hij stond erop dat zijn gezin verder zou gaan en beloofde hun later wel in te halen.

Hij ging moeizaam voort totdat zijn oog een lichtje waarnam. Het was een legerplaats voor soldaten die op weg waren om deel te nemen aan de Burgeroorlog. Eén van de soldaten sprak Zweeds. Toen zij hoorden dat de man musicus was, vonden ze een viool en hij speelde voor hen. In de morgen namen zij hem per paard mee en haalden de huifkarren in. Toen de familie Utah bereikte vestigden zij zich in Mount Pleasant.

Als pionierster werkte zij hard. Zij leerde hoe zij wol kon spinnen en opwinden, kleden weven, koeien melken, breien en haken, handschoenen maken uit een bokkehud, hoeden maken uit gevlochten stro, hooi bewerken en graan te bundelen.

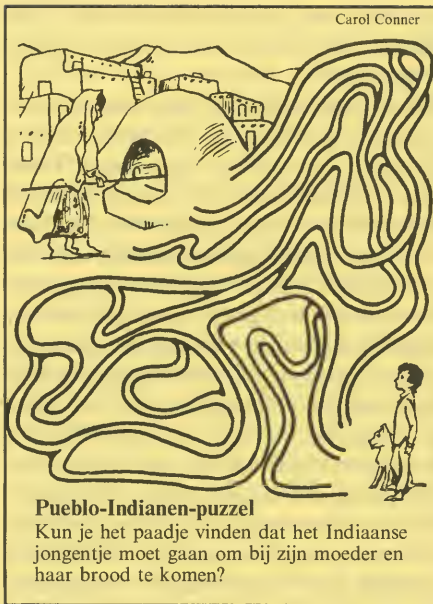
Eens raapte zij hetgeen na de oogst was blijven liggen en verkocht dat voor

\$10.00. Van een gedeelte van dat geld kocht zij stof voor haar eerste uitgaansjurk.

Op de dag dat Alma Elizabeth acht jaar werd, zag zij enkele broeders mensen dopen in een nabijgelegen kreek. Haar ouders wisten niets van de doopdienst af, daarom rende ze naar huis om dit te vertellen. Met hun toestemming werd zij ook in de kreek gedoopt. Na afloop liep ze naar het kerkgebouw waar zij bevestigd werd. Na de bevestiging voelde zij zich erg moe en viel in een diepe slaap op een kerkbank die zelden gebruikt werd en waar de mensen haar niet konden waarnemen. Na afloop van de vergadering ging iedereen naar huis. Haar familie werd ongerust door haar lange uitblijven en haar grotere zusje Helen ging op pad om haar te zoeken. Die vond Alma Elizabeth nog steeds slapende in het nu lege kerkgebouw.

Op een warme julidag, Alma was toen tien jaar, ging zij naar een vergadering in de wijk. De mensen waren erg ontmoedigd, want zij hadden regen nodig voor hun gewassen. President Brigham Young bezocht de gemeente, en toen hij opstond om te spreken, luisterde zij met aandacht. Hij gaf de belofte dat, indien de mensen zouden luisteren naar zijn woorden, de Heer de vensteren des hemels zou openen en regen zou zenden. De woorden waren amper van de lippen van de profeet gekomen toen Alma al naderende wolken waar kon nemen. Spoedig vulden zij de lucht, regen stroomde bij tonnen neer.

Die dag ontving zij een groot getuigenis van het evangelie dat haar haar hele leven bijbleef. □

Voor de grap

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het kerkelijk beleid.

Dean Jarman,
overziener van het seminarie en
instituutprogramma in het gebied
Utah-Salt Lake

Hoe kan de Heiland mijn persoonlijke raadgever zijn?

De vraag suggereert een geloof in een wonderbaarlijke relatie met de Heiland, waarin men zijn nabijheid, liefde en leiding ervaart. In dit soort relatie kan de mens de Heer raadplegen en door zijn invloed leiding ontvangen.

Dikwijls wordt de vraag gesteld hoe kan dit in het bijzonder met mij geschieden? De Schriften leren ons over de ondersteunende relatie die iemand met de Heiland kan hebben. Men dient te begrijpen dat er een invloed of geest is, die van Christus naar een ieder uitgaat. Het wordt dikwijls het licht van Christus, de geest van Christus of soms het woord van God genoemd. (LV 84:44,45.) Deze invloed is beschermend en verlichtend.

De Heer instrueerde Joseph Smith dat de „Geest licht geeft aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert” (LV 84:46). Sommigen verwijzen naar het licht van Christus als het waarachtige geweten. Dat betekent, dat er in ieder persoon iets is dat van Christus afkomstig is, het

is het ware licht of geweten. Indien iemand naar de ware gevoelens in hem luistert, dan is de belofte van de Heer, dat er een geestelijke verlichting zal plaatsvinden, in andere woorden, een toename van licht zal plaatsvinden. Iemand's begrip over hetgeen wat juist is, zal toenemen, en hij komt tot een beter inzicht wat zijn kennis over Christus betreft.

Dikwijls gebeurt het dat een individu problemen tracht op te lossen door een beroep te doen op zijn denkvermogen, alternatieven overweegt, en de gevolgen van zijn mogelijke beslissingen tegen elkaar afweegt. Dat is een waardevol proces, dat echter niet volledig is. Hij dient ook te zoeken en te luisteren naar de waarlijke gevoelens binnenin hem, welke gevoelens het licht van Christus zijn. Er kunnen vele stemmen tegen iemand spreken, maar er is slechts één waarlijk licht in ieder van ons, dat is het licht van Christus. Laat mij deze gedachte verduidelijken door het geven van drie voorbeelden.

Op zekere dag kwam een teruggekeerde zending bij mij voor enig advies of hij wel of niet zou toetreden tot een bepaalde groep op de universiteitscampus. Toen ik hem vroeg wat hij er zelf van dacht, suggereerde hij enkele ideeën die een bepaalde richting aanduiden. Toen ik hem vroeg of hij zich ermee kon verenigen, keek hij eerst een beetje verbaasd, en glimlachte toen. Hij herkende dat dat gevoel verschilde van de rede-

nen die hij eerder had aangevoerd. Bij een andere gelegenheid liep een jongen mijn kantoor binnen, en voor korte tijd sprak hij bijzonder negatief over de kerk. Hij gaf enkele redenen aan waarom de kerk niet de kerk van de Heer kon zijn. Toen hem gevraagd werd diep in zijn binnenste te kijken om in zijn geweten na te gaan of de kerk wel de kerk van de Heer kon zijn, zei hij na enige momenten van diep nadenken: „Ik voel dat het de kerk van de Heer is.”

Weer een ander predikte de „nieuwe” moraal; hij verklaarde dat een jongen en meisje de vrijheid dienen te hebben om afhankelijk van de situatie, hun gevoelens voor elkaar te uiten, zonder angst te hoeven hebben voor de wet of voor bestraffing, die - dat meende hij - niet bestonden. Hij werd geconfronteerd met de maatstaven van God en de waarheid dat in ieder persoon een stukje van de Heer is te vinden, dat hem helpt goed van kwaad te onderscheiden. Toen hem werd gevraagd om bij zichzelf eens ten rade te gaan om te ontdekken welke van de twee met elkander in conflict zijnde zienswijzen betreffende zedelijkheid werkelijk juist was, antwoordde hij na enige tijd: „Degeen welke afwijkt van hetgeen ik heb gezegd.”

Mormon schreef: „De Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden” (Moroni 7:16). Voorts schreef hij: „Want alles wat uitnodigt om het

goede te doen, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden” (Moroni 7:16).

De reflecterende gedachte in een mens moet oprecht en van zuivere oorsprong zijn. Velen schuiven dikwijls de invloed van de Heer terzijde, ten gunste van hetgeen op een bepaald moment aantrekkelijker lijkt. Indien negatieve gevoelens van een waarachtige bron komen, dan zullen zij voortdurend gevoeld worden wanneer men werkelijk tracht te weten hoe te handelen.

Een meisje overwoog eens of zij een bepaalde jongeman wel of niet zou trouwen, ze raakte in verwarring want soms twijfelde zij en voelde zij zich onzeker, terwijl zij er op andere momenten van overtuigd was dat zij hem wilde trouwen. Als zij tesamen waren scheen het juist te zijn, maar als zij alleen was, dan kwam de twijfel. Wij spraken over veel dingen, het type man dat zij wilde trouwen, het begrip van vertrouwen in het huwelijk, mogelijke redenen voor haar twijfelen, en hoe het kwam dat het soms juist leek. Na enige momenten zei ze, dat zij het de hele tijd al gevoeld had dat het niet juist zou zijn, maar dat zij haar gevoelens soms had weggestopt. Men moet de raad van Mormon opvolgen en „naarstig in het licht van Christus onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden.” Verder belooft hij: „En wanneer gij alles wat goed is, zult aannemen, en het niet veroordeelt,

zult gij voorzeker een kind van Christus zijn” (Moroni 7:19).

Om een relatie met Christus te ontwikkelen, moet men de volgende drie eenvoudige stappen nemen: 1) Herken in jezelf een gevoel dat van Christus afkomstig is en geloof erin; 2) overweeg mogelijke alternatieven en 3) geef gehoor aan je oprechte gevoelens.

Indien er twijfel bestaat, dan is het gewoonlijk raadzaam om niet verder te gaan. Indien iemand zijn waarlijk geweten volgt, dan zal dit altijd vergezeld gaan van een gevoel van vreugde en vrijheid. Het oude gezegde „volg de stem van je geweten” voldoet nog steeds en is zeker van toepassing bij het leren volgen en onderscheiden van de raad van de Heiland. □

„EN DE WAARHEID ZAL U VRIJMAKEN”

(Joh. 8:32)

Pilatus heeft gezegd: „Wat is waarheid?” (Johannes 18:35.) Door de eeuwen heen heeft de mensheid zichzelf steeds weer deze vraag gesteld. Iedere man of vrouw kan bepalen waaruit de waarheid voor hem of haar bestaat.

Een andere toepasselijke vraag is: Waar kan waarheid gevonden worden? Er is een meermalen verteld, door Russell Conwell geschreven, verhaaltje over een veld diamanten.

Een man, Ali Hafid genaamd, woonde in het eeuwenoude Perzië. Hij bezat veel land, talrijke vruchtbare boomgaarden

en tuinen en leende geld uit tegen een hoog rentepercentage. Hij had een lief gezin, en voelde zich gelukkig omdat hij rijk was, en rijk omdat hij het naar zijn zin had.

Een oude priester kwam naar Ali Hafid en vertelde hem, dat indien hij een diamant zo groot als zijn duim zou bezitten, hij in staat zou zijn om wel een tiental boerderijen, zoals de zijne, te kopen.

Ali Hafid sprak: „Wil je mij vertellen waar ik diamanten kan vinden?” De priester vertelde hem: „Indien je een

Ouderling James E. Faust
van de Raad der Twaalf

rivier kunt vinden die zich door wit zand klieft, tussen hoge bergen doorstroomt, dan zul je in dat zand altijd diamanten vinden.”

„Welnu,” zei Ali Hafid, „dan vertrek ik.”

Hij verkocht zijn boerderij, incasseerde de rente over het geld dat hij had uitgeleend, liet zijn gezin aan de zorg van een buurman over en ging op zoek naar diamanten. Hij doorkruiste vele landen. De man, die Ali Hafids boerderij had overgenomen, leidde op zekere dag zijn kameel in de tuin om hem de gelegenheid

te geven te gaan drinken. Toen het dier zijn neus in het ondiepe water boorde, bemerkte Ali's opvolger een merkwaardig lichtschijnsel in het witte zand van het stroompje. Hij bukte zich, trok er een zwarte steen uit, die een vreemd licht uitstraalde. Niet lang daarna kwam de oude priester op bezoek bij Ali's opvolger, die bemerkte dat er in de zwarte steen een diamant zat. Toen zij zich snel naar de tuin begaven en het witte zand met hun vingers omwoelden, ontdekten zij nog meer waardevolle stenen. Op deze wijze werden de diamantmijnen van Golconda ontdekt, die in de geschiedenis van de oude wereld, als de kostbaarste velden bekend stonden. Indien nu Ali Hafid thuis was gebleven en in zijn eigen kelder was gaan graven, of in zijn eigen velden was gaan woelen inplaats van naar verre landen te reizen, dan zou hij velden vol diamanten hebben bezeten.

Het zoeken naar waarheid verloopt dikwijls niet veel anders dan Ali Hafids pogen om diamanten te vinden. De waarheid wordt niet in verre landen maar op eigen bodem gevonden.

Sir Winston Churchill heeft eens gezegd: „De mensheid komt per ongeluk wel eens de waarheid tegen, maar de meesten herkennen deze niet en hollen verder alsof er niets is gebeurd.”

Een hoogst bijzondere rechtszaak uit de geschiedenis was de rechtspraak tegen Socrates. De beschuldiging die tegen hem, in het gerechtsgebouw van Athene, was geuit, was tweeledig. Ten eerste werd hem ten laste gelegd dat hij een atheïst was en niet in de gebruik zijnde goden, zoals deze door de staat werd voorgeschreven, geloofde.

Ten tweede, dat hij de jeugd „ondermijnde”, daarmee werd bedoeld dat het

verboden was dat hij de jongemannen ingaf om voor zichzelf de wijsheid van de Atheense samenleving te bepalen. Socrates werd door een meerderheid van de jury veroordeeld tot de doodstraf door vergiftiging.

Als middel om tot waarheid te komen, worden jonge mensen in onze kerk door hun leiders aangemoedigd om na te denken en de waarheid voor zichzelf te vinden. Zij worden aangemoedigd om te overdenken, te zoeken en te evalueren en op die wijze door de Geest Gods tot een kennis der waarheid te komen.

Brigham Young heeft gezegd: „Ik vrees dat dit volk zoveel vertrouwen in zijn leiders heeft, dat het niet voor zichzelf aan God vraagt of het wel door Hem geleid wordt. Ik vrees dat het blindelings volgt. Laat iedere man en vrouw door de fluistering van de Geest Gods voor zichzelf weten, of hun leiders het pad dat de Heer aangeeft, al dan niet volgen.” (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 150.) Op deze wijze zal niemand in verzoeking gebracht worden.

Zoeken en vragen is een middel waardoor u tot kennis van alle waarheid kunt komen, of deze nu van geestelijke, wetenschappelijke of morele aard is.

De herstelling van het evangelie van Jezus Christus en de betekenis hiervan voor de mensen, kwam tot stand door een veertienjarige jongen, Joseph Smith, die op zoek was naar waarheid. Geleid door een tekst las hij: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden” (Jakobus 1:5).

Vele jaren van ervaring in gerechtshoven hebben mij deze waarheid onderwezen: Als men gerechtigheid wil verkrijgen,

dient men op een aftastende wijze te onderzoeken.

De leden van de kerk worden aangemoedigd om kennis op te doen uit alle goede boeken en bronnen. Want: „Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na” (Dertiende Artikel des Geloofs).

De koningin van Seba, die van Salomo's faam hoorde, bezocht hem om van zijn fabelachtige wijsheid te leren. Zijn rijkdom en huis waren zo groots als voorzegt. Het staat geschreven dat zij Salomo bezocht om hem „door raadselen op de proef te stellen” (2 Kronieken 9:1). Salomo beantwoordde haar vragen. Zij was ingenomen met die antwoorden en zij zei tot de koning: „Het is dus waar, wat ik in mijn land over u en uw wijsheid gehoord heb” (2 Kronieken 9:5).

De belangrijkste vraag die ieder mens stelt, en die ieder voor zich zelf moet beantwoorden is hetgeen door Amulek in het Boek van Mormon wordt aangevoerd als hij zegt: „En wij hebben gezien, dat het voor u de grote vraag is, of het woord in de Zoon van God is, of dat er geen Christus zal zijn” (Alma 34:5).

In hun pogen te ontdekken, zoeken sommigen echter niet naar de waarheid, maar verkiezen spanningen, zij zoeken niet oprecht kennis te vergaren, maar verlangen daarentegen te debatteren om zo hun zogenaamde kennis te demonstreren en onrust te zaaien.

Paulus heeft tegen Timoteüs gezegd: „Maar wees afkerig van de dwaze en onverstandige strijdvragen; gij weet immers, dat zij twisten teweegbrengen” (2 Timoteüs 2:23).

Omdat ieder van ons een vrije wil heeft, ligt de uiteindelijke bepaling wat geïnspireerd is door de Heer, wat goed of kwaad, waarheid of leugen is, bij ons.

President J. Reuben Clark jr. heeft de volgende verklaring uitgegeven:

„De leden van de kerk zullen door het getuigenis van de Heilige Geest weten, of de broeders in het verkondigen van hun meningen door de Heilige Geest worden geleid. Op het juiste moment zal deze kennis geopenbaard worden.” Een ieder moet de waarde, die het grootste geluk voortbrengt, verwerpen of aanvaarden. Omdat ieder van ons geneigd is de vraag van Pilatus te stellen, kunnen wij kennis nemen van de wijze uitspraak van Sir Francis Bacon. Hij zei: „Waarheid bestaat uit drie facetten: Ten eerste, het uitdiepen, welke het levende gedeelte is. Ten tweede, de kennis, waaruit de inhoud gevormd wordt. Ten derde, het geloof, welke vreugde met zich mee brengt.”

President Harold B. Lee heeft tijdens vele gelegenheden de kerkelijke leiders aangeraden om tijd uit te trekken om te mediteren, om zich van de wereld af te zonderen en te evalueren. Deze wijze raad zou een ieder goed doen.

Een sleutel tot persoonlijke kennis en waarheid ligt vervat in de negende afdeling van de Leer en Verbonden, welke de belofte geeft dat men nadat men vragen in zijn gedachten heeft uitgevorst, indien het juist is, zijn boezem zal voelen branden. (Zie LV 9:8.)

Het verzamelen van feiten kan zeer veel bijdragen. Maar de vragende geest moet hier niet halt houden. „Waarheid bestaat niet uit detailbeschrijvingen, maar uit het overbrengen van de juiste indruk-

ken. Er zijn vage uitspraken die meer waarheden bevatten dan regelrechte feiten. Toen de psalmist sprak: ‚Mijn ogen vloeiden als waterbeken, omdat men uw wet niet onderhoudt,‘ sprak hij niet over een feitelijk gebeuren, maar over waarheid die dieper ligt.” (Henry Alford.)

Zij, die oprecht zoeken, onder invloed van de Heer, zullen niet slechts de nabijheid van de Heer voelen, maar ook het gezelschap van andere waarheidszoekers aantrekken.

Thomas Carlyle heeft eens gezegd: „Ik heb altijd ervaren dat de waarheid, die uit uw gedachten voortvloeit, een zekere aantrekkingskracht uitoefent op ieder ander die de waarheid oprecht liefheeft.” In de individuele speurtocht naar waarheid is de wijsheid, die Shakespeare in Hamlet gebruikte tijdloos. „Wees steeds trouw aan uzelf. En daaruit volgt, als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn” (*Hamlet*, 1:3.) Er is geen groter waarheid dan deze waar de Heiland over gesproken heeft: „En gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken”. (Johannes 8:32.) De Heiland vervolgt: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.” (Johannes 14:6). „Een ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem” (Johannes 18:37). Een ieder die tracht een beter mens te worden, moet zich eerst vernederen en oprecht onderzoek doen om zichzelf ervan te vergewissen dat de waarheid in zijn hart schuilt, alsook in zijn denken en leven. □

Er waren eens twee buurjongens. Ook al waren zij even oud, ze schenen maar niet met elkaar overweg te kunnen. Op zekere dag veranderde dat alles. Hier volgen hun getuigenissen die zij onlangs gaven in de wijk Applewood, in de ring Arvada Colorado, waar zij nu diakenen zijn.

„Geliefde broeders en zusters, mijn toespraakje gaat over vriendschap, en het verhaaltje dat ik ga vertellen is hoe het kwam dat een jongen en ik vriendschap sloten. De jongen heet Matt. Gewoonlijk noemde ik hem „gemene Matt”, dan werd hij razend en begon met mij te vechten. Wij gingen op de vuist en bekogelden elkaar met stenen. Voor de lol sloeg ik hem soms stijf, alleen maar om revanche te nemen. Soms ging hij met een dicht oog en een bloedneus naar huis. Ik probeerde altijd de aandacht van deze

BRENG EEN VIJAND TOT DE KERK

Shawn Bell en Matt Taylor

viend te krijgen en probeerde hem jaloers te maken. Soms werd hij kwaad en probeerde het mij betaald te zetten, maar ik won toch meestal onze vechtpartijen. Maar ondanks alles, maakte

hij, dat ik mij jaloers voelde. Hij kreeg eens een nieuwe fiets, en deed dingen met zijn familie. Op een avond nodigde hij mij uit voor wat hij ‚gezinsavond‘ noemde. Toen raakte ik geïnteresseerd in de kerk. Later werd ik gedoopt. Dit is een waar verhaal, want mijn buurjongen is Matt Taylor. Beiden werden wij erg actief in de kerk. We zijn lid van de padvinderij, en nu doen we, zonder te vechten of moeilijkheden te veroorzaken, van alles samen. Ik ben dankbaar. Dankbaar dat Matt mij bij de kerk gebracht heeft; en ik hoop dat u ook iemand in de kerk kunt brengen, opdat zij hetzelfde gevoel mogen hebben als ik nu heb.” (Shawn Bell.)

„Geliefde broeders en zusters, mijn toespraakje gaat over de vriendschap met mijn buurjongen, Shawn Bell, de meesten van u kennen hem wel.

Toen Shawn naast ons kwam wonen, waren er in het begin altijd moeilijkheden tussen ons. De eerste keer dat ik Shawn zag, gooide hij een kleine auto

naar mij en sloeg me in het gezicht, met het gevolg dat ik twee schrammen opliep, één onder mijn neus en één boven mijn linkeroog. Op de kleuterschool ging ik naar de morgenklas en Shawn naar de middagklas. Op weg naar school wachtte Shawn mij op terwijl ik op weg naar huis was. Hij sloeg er dan op los en ging daarna naar school, terwijl ik met een bloedneus of een gezwollen lip naar huis ging.

Toen ik negen werd, werd ik in de kerk gedoopt. Toen was het dat Shawn met mij mee ging naar de kerk. Sindsdien zijn Shawn en ik samen naar de kerk gegaan, wij gedragen ons als broers en hebben veel plezier in de padvinderij. De padvinderij heeft ons geholpen om zonder veel moeilijkheden samen dingen te ondernemen.

De betekenis van deze toespraak is de betekenis van oprechte vriendschap. Ik hoop dat u ook één van uw ergste vijanden bij de kerk brengt. Ik weet dat de kerk waar is.” (Matt Taylor.) □

**Quiz
om uzelf te testen
omtrent uw kennis
van de herhalingen
die in de Schriften
voorkomen**

John A. Tvedtnes

Veel geleerden beweren dat de geschiedenis zichzelf herhaalt. Voor meerdere redenen is dit een interessante gedachte, maar het wordt pas werkelijk interessant als men zich realiseert dat er in de Schriftuur veel voorbeelden te vinden zijn van omstandigheden die zich twee of driemaal herhalen.

Probeer eens twee of meerdere omstandigheden uit de Schriften te bedenken naar aanleiding van de hieronder vermelde gebeurtenissen.

Indien u bij iedere gebeurtenis één voorbeeld kan noemen, dan heeft u inderdaad wat gelezen of kent u uw zondagsschoolles goed.

Kunt u twee voorbeelden per vraag bedenken? Heeft u er dan ooit over gedacht om les te gaan geven aan het seminarie of instituut?

Als u er meer dan vijf kunt noemen; heeft u dan ooit gedacht aan een dagelijkse schriftstudie?

- I. Een kleine hoeveelheid voedsel wordt omgezet in een grote hoeveelheid.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- II. De wateren worden gescheiden om mensen doorgang te verlenen.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- III. Een gestorven jongen wordt weer tot leven gewekt.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- IV. Een man beweert, om zijn leven te kunnen redden, dat zijn vrouw zijn zuster is.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- V. Drie dagen van duisternis over de aarde.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- VI. Een kolom van licht verschijnt aan een profeet.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- VII. Elia en Mozes keren terug om sleutels over te dragen.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- VIII. Er wordt een oceaan overgestoken om het beloofde land te bereiken.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- IX. Reizigers vestigen zich in Egypte om zodoende aan een plaag te ontkomen.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- X. Een Israëliet die geroepen wordt om de droom van de koning te vertalen, wordt raadgever voor een buitenlandse regering.
1. _____ 2. _____ 3. _____
- XI. Het kreupel worden en een visioen ontvangen zijn de oorzaak van de bekering van een ongelovige.
1. _____ 2. _____ 3. _____

ANTWOORDEN

behorende bij de quiz betreffende Schriftuurlijke herhalingen.

Het is mogelijk dat er andere teksten zijn die soortgelijke gebeurtenissen weergeven.

- I. Elia vermenigvuldigde de olie en het meel voor een weduwe in Sarefat (1 Koningen 17:10-16). Zijn opvolger Elisa vermenigvuldigde brood en graan en gaf honderden mensen ten eten (2 Koningen 4:42-44). Op ongeveer dezelfde wijze vermenigvuldigde Jezus vis en brood om 5000 te kunnen voeden (Matteüs 14:13-21; Marcus 6:30-44; Lucas 9:10-17; Johannes 6:1-14).
- II. Dit gebeurde tweemaal met de Israëlieten op weg naar Kanaän, bij de Rode Zee (Exodus 14:21-30), en bij de rivier de Jordaan (Jozua 3,4).
- III. Elia verrichtte zo'n wonder (1 Koningen 17:17-24) en vervolgens zijn opvolger Elisa (2 Koningen 4:18-37).
- IV. Abraham gebruikte tweemaal deze methode om zijn leven te redden (Genesis 12:10-20; 20:1-18), en zijn zoon Isaak volgde zijn voorbeeld (Genesis 26:1-11).
- V. Ten tijde van de uittocht bestond één van de plagen in Egypte uit duisternis (Exodus 10:21-23). Er waren drie dagen van duisternis in de Nieuwe Wereld ten tijde van de kruisiging van Christus (3 Nephi 8:1-10:9). De duisternis in de Oude Wereld duurde slechts drie uur (Matteüs 27:45; Lucas 23:44,45).
- VI. De kolom van licht die vele malen aan Mozes verscheen (Numeri 9:15-17; Exodus 33:7-11 enz.) is het eerste voorbeeld in de Schriften. Andere verschijningen van een kolom van licht waren aan Lehi (1 Nephi 1:16) en Joseph Smith (Joseph Smith 2:16,17,30,43).
- VII. Dit overkwam Petrus, Jakobus en Johannes op de berg (Matteüs 17:1-4), en eenmaal Joseph Smith en Oliver Cowdery in de tempel te Kirtland (LV 110:11, 13-16).
- VIII. Noach verliet de Nieuwe Wereld voor de Oude, terwijl Jared (Ether 6), Mulek (Omni 14,16; Mosiah 25:2) en Lehi (1 Nephi 17,18) in omgekeerde richting trokken.
- IX. Zowel Abraham (Genesis 12:9,10) als zijn kleinzoon Jakob (Genesis 42-45) werden gedwongen om vanwege een plaag naar Egypte te vluchten.
- X. Dit gebeurde zowel bij Jozef (Genesis 41) als bij Daniël (Daniël 2-4).
- XI. Dit is wat er met Alma, de jongere, gebeurde (Mosiah 27:10-32; Alma 36:6-10). Het gebeurde ook met koning Lamoni, zijn koningin en dienaren (Alma 19:1-21), alsmede met zijn vader (Alma 22:17-26).

Zie de hoofdstukken en verzen voor meer informatie.

ONBEVOORDEELDE NIET-LEDEN

William G. Hartley

Honderdvijftig jaar lang is de kerk bij herhaling door „onvriendelijke wateren gevaren”. De bladzijden in onze geschiedenis geven details van mishandeling en moord, het verdrijven van huis en haard, het belachelijk gemaakt worden door kranten en schrijvers, anti-mormoonse wetten, onvriendelijke regeringsvertegenwoordigers en een slechte behandeling voor onze zendelingen, weer. Onze, door vervolging gekenmerkte geschiedenis, mag echter niet uit onze gedachten bannen dat onbevooroordeelde, vriendelijke of neutrale mensen, ter onzer verdediging zijn opgetreden of op z'n minst getracht hebben onze zaak eerlijk te bezien. Laat ons enige van deze buitenstaanders eren door te zien waaruit hun bijdrage ten gunste van onze zaak bestond.

Palmyra

Weinig ingezetenen kenden of merkten

het gezin Smith op. Maar toen anti-mormoonse schrijvers in 1830 het nieuwe geloof wilden afkraken, kwamen zij aandragen met lasterpraatjes van inwoners van Palmyra die Joseph en zijn familie „waardeloze mensen” noemden. Maar de burens die het gezin Smith beter kenden, hielden er een andere mening op na. Eén van die burens, Orlando Saunders ging zelfs heek ver in het verdedigen van het verdrukte gezin:

„Ik kende het hele gezin goed. De ‚oude’ was koperbewerker, zij hebben dikwijls voor mij gewerkt. Het waren goede mensen; jonge Joe, zo noemden wij hem toen, werkte voor mij, en dat deed hij goed, allen werkten zij goed. Zij waren vooral in tijd van nood het beste gezin uit de buurt. Eén van hen was in de tijd dat mijn vader stierf hier voortdurend over de vloer. Ik heb hen altijd eerlijk bevonden. Zij waren mij wat geld schuldig toen zij hiervandaan trokken. Eén van hen kwam na een jaar terug en heeft me betaald.”

Mevrouw James K. Polk

Washington D.C., 1846

Duizenden mormoonse mannen, vrouwen en kinderen bevonden zich dakloos op Indiaans grondgebied; het waren vluchtelingen uit Nauvoo. Armoede en honger waren voortdurende gasten in hun tenten, huifkarren en ruw opgetrokken behuizingen. In het oosten van de Verenigde Staten, had het aanzien van deze lijdenden een invloed op het hart van de beter gesitueerden. Toen intertijd de Ierse aardappelplaag de oorzaak was van massale sterfte, waren er rijke mensen die snel fondsen oprichtten en voedsel ter beschikking stelden om de nood te verlichten. Toen dan ook mormoonse ouderlingen, die naar het oosten waren gezonden om hulp te zoeken, aan de rijken uitlegden wat de problemen waren, werden de harten opnieuw verzacht. „Zal het gezegd worden,” vroeg de *Daily Union*, een krant die uitgegeven werd in Washington D.C., „dat dezelfde mensen die de Ieren hebben bijgestaan, vijftien-duizend van onze eigen mensen door honger en dorst laten omkomen in de wildernis? Wij hopen dat dit niet het geval zal zijn.” Daarna volgde er een advertentie voor „Het theekransje voor

de belangen van de mormonen.” Op 28 oktober 1846, volgens een krantenartikel, werd in Washington het bijzondere theekransje op een bijzondere succesvolle wijze geopend. Hierbij waren veel belangrijke gasten aanwezig.

Voorlopig is het voldoende om te constateren dat dames van alle gezindten, over de gehele stad, geleid door de burgemeester en de predikanten, hart en ziel in hun werk hebben gelegd. De eerbiedwaardige mevrouw Madison (ex-presidentsvrouw), mevrouw Polk, (echtgenote van de president), mevrouw Macomb en vele andere invloedrijke en gerespecteerde mensen uit de stad waren verenigd in deze goede zaak. Gasten betaalden een halve dollar voor een kaartje dat hen in staat stelde een Marienerskapel en een populaire zanggroep te horen, beide hadden vrijwillig hun diensten aangeboden. Verscheidene personen stelden hun huis beschikbaar als inzamelpunt voor kleding en geld, dat werd afgedragen om de mormoonse vluchtelingen te helpen.

Kolonel Thomas L. Kane

Philadelphia, 1850

Leden van de vereniging „Historisch

Pennsylvania”, haastten zich naar de vergaderzaal waar Thomas L. Kane hen zou toespreken. Kolonel Kane, zoon van een vooraanstaand rechter en lid van een bijzonder gerespecteerd gezin, las hen een verslag voor over zijn ervaringen die hij in het westen met de gevluchte mormonen uit Nauvoo had opgedaan. Op een onderhoudende wijze beschreef hij de uittocht uit Nauvoo, de armoedige omstandigheden waarin de vluchtelingen verkeerden, hun gewillige houding tegenover de oproep van de regering om een Mormoons Bataljon samen te stellen, en de pogingen om in Utah vaste grond onder de voeten te krijgen.

De toespraak werd zo gunstig ontvangen dat het, na aandringen door mormoonse ouderlingen, gepubliceerd werd als een handzaam boekwerkje van 84 bladzijden, getiteld: *The Mormons*. De Kanes betaalden de drukkosten van twee edities van ieder duizend exemplaren, en stuurden toen exemplaren naar alle senatoren van de Verenigde Staten, naar de meeste regeringsafgevaardigden, de president, de hoofden van afdelingen en naar andere invloedrijke mensen.

Was hij bezorgd om de heiligen? Kolonel

Kane raakte vier jaar eerder in contact met de mormonen toen hij een mormoonse conferentie bezocht in Philadelphia. Na afloop sprak hij uren met broeder Jesse C. Little. Hij schreef daarop een introductiebrief, die broeder Little zou helpen als hij zich onder de mensen in Washington D.C. zou begeven. Later reed hij met die broeder naar het westen om de mormoonse vluchtelingen te bezoeken. In de nabijheid van een kamp hoorde hij een broeder zijn gebed opzenden. De kolonel vergoot tranen. „Ik ben getroffen door de ernst en eerbied van uw mensen,” zei hij aan broeder Little.

In de kampen werd kolonel Kane zeer ernstig ziek. Vanwege de goede verzorging van de heiligen herstelde hij, maar niet zonder deelgenoot te zijn geweest van het alledaagse mormoonse leven.

Op zijn terugreis naar het oosten, hield hij halt bij het uitgestorven Nauvoo. Bij Albany in New York, werd hij opnieuw ziek. Omdat hij vreesde te zullen sterven, instrueerde hij zijn vader, die rechter was, indien hij daartoe de macht had, erop toe te zien dat er nooit van regeringswege kwaad over de mormonen zou worden uitgestort. De kolonel overleefde echter en gaf daarna, uit eerste

hand, een toespraak voor de historische vereniging.

Sommige critici zeiden dat de toespraak van kolonel Kane een te gunstig beeld van de mormonen opriep. Met deze kritiek in zijn gedachten voegde hij in de tweede editie van *The Mormons* een inleiding toe, waarin hij nogmaals zijn visie benadrukte:

„Ik ben erg teleurgesteld over de inspecteurs, dat dit in elkaar geflansde werkje onder dwang zou zijn samengesteld.

Goedbedoelde vrienden hebben mij verzocht mijn opmerkingen over de mormonen te temperen, opdat de mormonen geïsoleerd zullen blijven. Ik kan dit echter alleen benadrukken. De waarheid zal voor zichzelf spreken. Ik ontken niet alleen dat de mormonen in geen enkel geval onder het niveau van onze zedelijkheidswetten leven, maar ik wens te benadrukken dat ik bij hen, waarmee ik in het westen geconfronteerd ben, een gedrag heb geconstateerd dat qua zuiverheid van karakter ver boven het gemiddelde van de ons bekende samenlevingen ligt.”

Gedurende zijn leven werd de kolonel de „schildwacht in het oosten”. Hij adviseerde kerkelijke leiders in politieke

kwesties. Eens reisde hij op eigen initiatief via Panama naar Utah om als bemiddelaar tussen de mormonen en het federale leger op te treden dat door president James Buchanan gezonden was. In 1873 bezocht hij andermaal Utah, deze keer vergezeld van zijn vrouw. Terwijl zij president Young op een lange reis naar het zuiden vergezelden en door een dozijn mormoonse dorpen trokken, schreef mevrouw Kane haar eerlijke indrukken in brieven die zij naar huis zond en in haar dagboek vastlegde. In 1874 publiceerde haar vader een boek *Twelve Mormons Homes*, dat gebaseerd was op gegevens uit haar dagboek, „met de bedoeling om sympathie op te wekken voor de mormonen, die in die tijd werden bedreigd met onvriendelijke acties door het congres.”

Charles Dickens

Liverpool 1863

Duizenden Engelse lezers lazen regelmatig het blad *All the Year Round*, dat uitgegeven werd door de beroemde schrijver Charles Dickens. In 1863 verzorgde Charles Dickens een uit de „eerste hand” geschreven artikel over het

vertrek van het emigrantenschip „Amazone” van een kade in Liverpool.

Hij wist dat er een mormoons gezelschap aan boord was en hij voegde zich bij hen om, „tegen hen te getuigen indien zij dit verdienen”. Zo dacht hij namelijk over hen.

Hij gaf aan zijn lezers toe dat hetgeen hij gezien had hem in hoge mate had verbaasd. „Niemand is agressief of dronken en niemand zweert of vloekt.” In vergelijking tot andere emigranten die hij eerder observeerde, „zijn deze mensen zo volkomen anders,” zodat hij een lang artikel aan hen weidde. „Zij waren nog geen twee uur aan boord toen zij al hun eigen wacht hadden georganiseerd.

Voor negenen was het schip ordelijk en zo rustig als een marineschip.” Hij besloot met de woorden: „Ik denk dat het moeilijk is ergens anders achthonderd mensen te vinden en onder hen zoveel schoonheid, kracht en werkwillegheid aan te treffen als onder dezen.” Als voetnoot stond aangegeven hoe een speciaal comité van het Huis van Afgevaardigden van Engeland, in 1854 tot de slotsom was gekomen dat geen enkel schip, dat onder de „English Passangers Acts” viel, zo veilig en comfortabel was

als die welke in opdracht van de mormoonse emigratiedienst voeren.

Charles Alexander Doniphan

De tabernakel 1874

Het Eerste Presidium werd ingelicht dat een militaire leider uit de dagen van de mormoonse vervolgingen in Missouri op weg was naar Utah. Onmiddellijk werd er door de tweede raadgever van Brigham Young, George A. Smith, een erbewijs aan de generaal toegekend tijdens een zondagse bijeenkomst in de Tabernakel. Daarna nodigde het Eerste Presidium generaal Alexander Doniphan uit voor een tochtje naar Provo (Utah) en een rijke maaltijd. Waarom werd hem zo'n bijzondere behandeling toebedacht? Ouderling Smith gaf het antwoord in een toespraak in de Tabernakel.

„In de lange tijd waarin de kerk onder vervolging heeft geleden, gebeurde het weleens dat mensen zichzelf presenteerden als ‚heldere sterren’ in het verdedigen van het recht. Mensen, die gewillig zijn, ondanks de onpopulaire zijde die er aan verbonden is, om in het openbaar op te staan tegen vechtende benden, moord,

misbruik en de vernietiging van andermans eigendommen en grondwettelijke rechten. Zelfs als de groep, die dit overkomt, mormonen genoemd worden.

In Missouri bewees generaal Doniphan zo'n 'heldere ster' te zijn. Hij diende de kerk als advocaat gedurende de periode in Missouri. Toen hij gekozen werd als afgevaardigde van de staat, hielp hij bij de ontwikkeling van twee noordelijke gebieden als uitwijkmogelijkheid voor de heiligen. Toen, in functie van militair, weigerde hij het beruchte bevel van generaal Samuel D. Lucas om Joseph Smith te vermoorden, uit te voeren. Hij waarschuwde generaal Lucas met de volgende woorden:

„Het is moord in koelen bloede. Ik zal uw orders niet gehoorzamen. Mijn brigade zal morgenochtend acht uur inrukken, en als u deze mensen ter dood brengt, zal ik u voor een gerechtshof verantwoordelijk stellen; zo waarlijk helpe mij God.”

Hubert Howe Bancroft

In hetzelfde tijdsbestek dat twee mormoonse zendelingen gedood werden

door een bende in Cane Creek (Tennessee), verscheen er een publikatie die het eerste onbevooroordeelde verslag van ons volk genoemd mag worden en dat geschreven werd door een respectabele niet-mormoonse geleerde. Hubert Howe Bancroft, waarnaar de bekende bibliotheek van de Universiteit van Californië te Berkeley is genoemd, wilde de geschiedenis van de westelijke staten, waaronder Utah, beschrijven. Om deze reden verzamelden hij en zijn assistenten jarenlang bergen informatie over het westen, waaronder de gedetailleerde verslagen van de geschiedenis van Utah, dat door onze kerkelijke geschiedschrijvers was vastgelegd. In 1889 verscheen Bancrofts *Geschiedenis van Utah*. Het staat geclassificeerd als wellicht de beste en meest onbevooroordeelde geschiedschrijving van Utah die in de negentiende eeuw gepubliceerd is. In sommige opzichten wordt het gebruikt als een verontschuldiging aan de heiligen en verdedigt het hen.

Nadat Utah in 1896 eindelijk een staat was geworden, verdwenen de anti-mormoonse invloeden, een enkele uitbarsting daargelaten. In het begin van deze eeuw werden mormonen in de Verenigde Staten in het algemeen over

het hoofd gezien, of op z'n best, als een curiositeit beschouwd. Toen meer en meer heiligen Utah vestigden en naam verwierven op politiek, handels- en onderwijsgebied, werd het mormonisme niet meer alleen getolereerd, maar werd het ook bewonderd.

Thomas Nixon Carver

Een vertegenwoordiger van deze betere opinie was de op Harvard afgestudeerde stedenbouwkundige socioloog Thomas Nixon Carver. Toen hij de algemene conferentie bezocht op 6 april 1922, werd hij tot zijn verbazing uitgenodigd om de aanwezigen toe te spreken. Hij vertelde de heiligen dat hij vele mormoonse stadjes had bezocht „in kleine zowel in grote gemeenschappen, heb ik de kennis en kunst geconstateerd om een gemeenschap op te bouwen die gelijk is aan de opbouw van een natie in het klein; dat alles heeft mijn oprechte bewondering.”

Bij een andere gelegenheid besloot hij: „Ik heb nooit verstandiger en gezonder levensgewoonten gezien dan bij de mormonen. Ik heb nooit omgang gehad met mensen, die minder tekenen van losban-

digheid vertoonden. Ik heb nooit groepen mensen bestudeerd, die er beter gevoed en gezonder uitzagen. Ik heb nooit mensen gekend, die zich meer moeite gaven voor de opvoeding van hun kinderen. Hierin ligt de sleutel van het succes van de mormonen bij het koloniseren en het stichten van een nieuw rijk.”

Meer voorbeelden zouden hier aangehaald kunnen worden, maar dit overzicht van onbevooroordeelde, vriendelijke gebaren tegenover de kerk is een bewijs dat de Heer voor zijn volk zorgt en mensen kan doen opstaan die de kerk verdedigen indien dat nodig is. President Brigham Young heeft eens, met Thomas L. Kane en generaal Doniphan in zijn gedachten, de volgende interessante verklaring over deze zaak gegeven:

„Alle buitenstaanders zijn niet noodzakelijkerwijs heidenen, maar alleen zij, die tot het rebellerende bloed behoren.

Er zijn tienduizenden van het bloed van Israël die het evangelie niet willen omarmen, noch zullen zij trachten ons te vernietigen, maar zij zullen een goed woord voor ons doen, en ons goed doen wanneer zij daartoe de gelegenheid geboden krijgen.” □

ONZE FOUTEN OVERWINNEN

Lowell L. Bennion

„God houdt vandaag evenveel van u als vorige week, vorig jaar.” Dat kon hij niet geloven. De gedachte alleen al was hem vreemd.

Ik heb een vriend, die zich enige tijd geleden anderhalf uur lang uitputte om te vertellen over zijn vrouw, die in het verleden een grote vergissing had begaan en nu niets anders deed dan zichzelf verwijten te maken. Ze had het doel van het leven uit het oog verloren, haar bestaan was vreugdeloos geworden en ze had zelfs gedreigd zelfmoord te plegen. Haar menselijk potentiëel was tot een halt gekomen. Dit is tragisch. Voor haarzelf en voor haar gezin. Omdat zijzelf zo ongelukkig is, maakt zij het leven voor haar echtgenoot en voor haar vrienden bijna even ondragelijk.

Historici hebben gezegd: „U kunt een oorlog niet van twee fronten bevechten, indien u dit toch doet, zult u bijna zeker verliezen.” Persoonlijk ervaar ik ook dat men in het leven geen twee strijden strijden kan; de ene de uiterlijke strijd en de andere de innerlijke strijd. En hij die zichzelf het minst bestrijdt, is beter voorbereid op de strijd met de buitenwereld. In feite is het strijdperk met de buitenwereld altijd gaande. Om van het leven te kunnen genieten moet men erkennen dat het een strijdperk is en dat er altijd problemen zullen rijzen. Er zullen altijd momenten van teleurstelling zijn en men

moet proberen vreugde te vinden in de strijd, inplaats van uit te zien naar een succesvolle afloop.

Wij begaan allen vergissingen, en sommigen onder ons begaan zelfs ernstige vergissingen. Ieder bedachtzaam mens voelt min of meer aan dat hij gefaald heeft door te zondigen of na te laten.

Als er naast mijzelf nog andere zondaars in de kerk zijn, dan richt ik mij tot u, en wens ik u enige suggesties te doen die ons helpen om te gaan met de vergissingen van het verleden, zodat deze ons leven niet zullen verwoesten maar ons helpen de strijd met de alledaagse dingen aan te gaan. Hier volgen enkele suggesties om het gevoel dat wij gefaald hebben, het gevoel dat wij verkeerd gehandeld hebben te overkomen. Te leren om te leven met de hedendaagse krachten, zonder het verleden achter ons aan te slepen.

Men wordt niet schoon door in de modder te rollen. Men wordt niet schoon door in het verleden te wroeten, ook al kunnen wij zeker lering trekken uit onze vergissingen.

Ik heb geleerd dat er geen kracht in zwakheid, geen kracht in zonde te vinden is en wij kunnen onze vergissingen en zonden niet overwinnen door ze rechtstreeks te bevechten. Ik denk dat wij eronder bezwijken als wij onszelf er teveel mee bezig houden.

De tweede suggestie is, dat wij ons dienen te realiseren dat wat wij ook in dit leven gedaan hebben of wat wij ook doen God en Christus onveranderlijk van ons blijven houden. God en Christus keren zich niet af van de zondaar, de boosdoener.

Ik herinner mij een teruggekeerde zending die het instituut bezocht terwijl ik daar was. Hij had een zware vergissing begaan die er oorzaak van was, dat hij

zijn verdere leven verwoest achtte. Toen ik hem zei: „God houd vandaag evenveel van je als vorige week of vorig jaar,” kon hij dit niet geloven. De gedachte alleen al was hem vreemd. Hij hilde als een kind. Weet u, soms denken wij dat God ons liefheeft voor zolang wij Hem goed weten te stemmen, goede jongens en meisjes, mannen en vrouwen, zijn. De liefde van God wordt niet verdiend. Die wordt niet verworven, nee, die is gerechtvaardigd, evenredig en belonend. Liefde komt voort uit een liefhebbend hart, en Gods liefde is onvoorwaardelijk. Ik geloof dat Hij evenveel van de besten alswel de slechtsten onder ons houdt. Wanneer wij kwaad doen, doen wij Hem verdriet; wanneer Hij ziet dat wij ons leven vernietigen, en als Hij ziet dat wij anderen kwaad doen . . . dan zal dit Hem pijn doen.

Vaders, wanneer u zich bezorgd maakt om uw zonen, dan houdt u daardoor niet minder van hen; en als zij in moeilijkheden verkeren, bent u niet minder bezorgd. In werkelijkheid houdt u nog meer van hen. Ik kan begrijpen, dat toen Jezus vertelde over de herder die achter het verloren schaap aanging, en hem naar huis bracht, dat er in de hemelen meer blijdschap was over dat ene verloren schaap, dan over de negennegen-tig die veilig bij de kudde bleven.

Eens hadden wij een kind, dat erg ziek was en op de grens van leven en dood verkeerde. Onze andere kinderen waren gezond. Wij hielden van het zieke kind en op het tijdstip van herstel verheugden wij ons meer over dit kind dan over de anderen die een goede gezondheid genoten.

Op dat moment scheen dat het meest belangrijke in ons leven toe. En ik voel dat God en Christus op soortgelijke

wijze voelen over hem die verkeerd gedaan heeft en die zich daarvan bekeert. Zelfs voordat hij zich bekeert is God vergevingsgezind, of hij zich nu wel of niet bekeert. Hij vraagt ons te vergeven. Hij vraagt niet: „Vergeef wanneer mensen zich bekeren.” Hij zegt: „Vergeef zeven maal zeventig keer.” Ik denk niet dat God mij vraagt vergiffenis te schenken als Hij zelf niet vergevingsgezind is.

Ik meen dat de beginselen van het evangelie ook zijn beginselen zijn. Daarom is de reden waarom wij ons moeten bekeren, dat wij onszelf moeten vergeven en in staat moeten zijn om opnieuw in harmonie te komen met de beginselen van een goede levenswijze en de beginselen van de wet. Om Gods liefde te verdienen hoeven wij ons niet te bekeren, ook al schetsen sommige teksten Hem af als iemand die erg kwaad is op de zondaar. Anderen schetsen Hem als iemand die kwaad is op de zonde, niet op de zondaar zelf.

Een andere wijze om het verleden te overwinnen is door het weer goed te maken. We weten wanneer wij verkeerd gehandeld hebben, maar soms zijn wij bevreesd om naar hen die wij kwaad deden, toe te gaan. Wij zijn te trots om onze fouten toe te geven. Maar wanneer wij de moed hebben dit te doen, bemerken wij dat er een gevoel van verzoening over ons komt. Het is de verantwoordelijkheid van de persoon in kwestie om tegemoet te komen aan onze verzoeningspogingen. En indien wij het kwaad niet kunnen herstellen, wanneer het te laat is of wanneer het onmogelijk is geworden, dan kunnen wij anderen tot zegen zijn.

Wij behoren allen bij elkaar in deze wereld. Wij zijn broeders en zusters met

dezelfde eeuwige Vader; wij behoren tot dezelfde menselijke gemeenschap.

Er zijn anderen die wij tot zegen kunnen zijn, ook al kunnen wij datgene wat wij mogelijk anderen aangedaan hebben niet herstellen.

Het verleden, dat door sommigen van ons op bepaalde punten wordt betreurd, is niet zo onverzoenlijk als wij doorgaans denken. Als u beschamende momenten in uw verleden kent, dan bent u geneigd om deze te isoleren, ze als onherstelbaar te beschouwen. U kunt uw verleden wijzigen. U kunt niet de op zichzelf staande voorvallen uit het verleden veranderen, maar het verleden in zijn geheel kunt u een ander aanzien geven. De belangrijkheid van iedere gebeurtenis in iemands verleden wijzigt zich steeds door het verleden dat wij vormen door er aan te bouwen.

Jaren geleden bekende een jong meisje aan mijn vrouw een tragisch voorval uit haar leven. Ik zal u niet over haar leven vertellen, maar het was tragisch, en ik heb nimmer een ongelukkiger mens gezien dan dit lieve achttienjarige meisje. Terwijl ik probeerde haar wat hoop voor de toekomst in te spreken, realiseerde ik mij, dat wij aan ons verleden toevoegen. Iedere dag van ons bestaan bouwen wij daaraan. Het leven is geen onbeweeglijk kwantitatief gegeven; het is een groeiend, kwalitatief geheel. En het geheel heeft meer waarde dan enig gedeelte ervan. Het geeft betekenis aan de facetten hieruit. Mijn arm, hangende aan een muur, is slechts een facet, mijn arm dat deel uitmaakt van mijn lichaam en de dienaar is van mijn gedachten is een geheel ander facet. Een gebeurtenis uit het verleden van dat meisje, of zelfs tien gebeurtenissen vormen slechts één facet op haar achttiende, toen zij in een staat

van diep verdriet verkeerde. Daarna kwam zij in de kudde, werd in de kerk gedoopt, vond geloof in Christus, bekeerde haar echtgenoot, voedde een fijn gezin op en zo verging haar leven sindsdien.

De vallei van het falen in haar leven staat op zich, het wordt anders als het niet meer dan een dwaling vormt in een overigens geleefd bestaan. Deze gedachte maakt het leven dynamisch. Het is vertroostend en opwindend te weten dat u uw leven kunt verbeteren.

Ik denk dat God op deze wijze over onze levens denkt. Hier volgt een bekend vers van Ezechiël. Hij zegt: „Maar wanneer de goddeloze zich bekeert van alle zonden die hij begaan heeft, al mijn inzettingen onderhoudt en naar recht en gerechtigheid handelt, dan zal hij voorzeker leven; hij zal niet sterven. Geen van de overtredingen die hij begaan heeft, zal hem worden toegerekend” (Ezechiël 18:32,33).

Het verleden is slechts van belang in het licht wat er uit u geworden is.

Ezechiël gaat verder: „Geen van de overtredingen die hij begaan heeft, zal hem worden toegerekend; om de gerechtigheid die hij betracht heeft, zal hij leven. Zou Ik een welgevallen hebben aan de dood van de goddeloze? luidt het woord van de Here Here. Niet veeleer hieraan, dat hij zich bekere van zijn wegen en leve?” (Ezechiël 18:22-24.)

Jesaja zegt: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn; zij zullen worden als witte wol” (Jesaja 1:18).

Dit is wat ik geloof. Indien God ons liefheeft, richt zijn enige interesse zich op ons. „Laat niemand tot zijn dood toe ongelukkig genoemd worden. Beoordeel

het werk niet voordat het avond en het werk gedaan is.” Ik zou zeggen beoordeel het leven nooit, zelfs niet in de eeuwigheid, wij zijn nog aan het bouwen, wij veranderen het. Wij dienen fel te zijn in ons verlangen datgene te doen wat goed is. Velen van ons begaan het verkeerde omdat zij niet aan het juiste denken. Onze gedachtengang over het evangelie is zeer algemeen. We voelen ons er goed over. We hebben een getuigenis, maar we definiëren ons geloof niet tot in de puntjes. We zeggen niet: Ik zal eerlijk zijn; en wat betekent eerlijkheid? En wat betekent reinheid, wat is de geest ervan, waaruit bestaat het? Wanneer wij onszelf niet herhaaldelijk bepalen bij hetgeen waarin wij geloven, welke waarden wij nastreven, dan denk ik dat wij onverwachts verstrikt raken. Wij vertellen onszelf niet langer waarom wij in deze waarden geloven, zodat zij een deel van ons gaan vormen. Het zijn niet slechts Gods wetten, maar ook onze eigen wetten, omdat wij ze uitgeprobeerd hebben en erin geloven. U kijkt niet apathisch toe om te zien wat er met u gebeurt. U doet het beter dan uw tegenstander! Waarom niet agressief - en ik bedoel nu niet met de mond, opscheppen of luidruchtig - waarom niet verklaren in welke waarden wij geloven? Dit heeft betrekking op u, of u nu gelooft of niet gelooft, een heilige der laatste dagen, katholiek, jood, protestant, atheïst of iemand anders bent. Ieder mens dient gezond van ziel te zijn. Hij dient onkreukbaar te zijn. U kunt niet onkreukbaar zijn zonder uw overtuiging, waarden en doelen te verklaren. U kunt ze veranderen, maar u moet er altijd enige bezitten. Zo verklaart u uw idealen en bepaalt u dat u in overeenstemming daarnaar zult handelen. Als u op een

Het verleden is slechts van
belang in het licht van wat
er van u geworden is.

bank gaat werken waar u met geld zal omgaan, bepaal dan niet op het moment dat u er mee werkt of u eerlijk of oneerlijk zal zijn. Bepaal dat voordien, voor u de baan accepteert. Zeg in uw morgengebed: „Heer, help mij om vandaag geen geld te verduisteren.” Geld is zo’n verleiding wanneer uw vrouw zoveel dingen nodig heeft. Het is zo gemakkelijk om het aan te vullen, menen wij. Op deze wijze raken wij betrokken bij oneerlijke handelingen. De apostel Paulus heeft gezegd: „Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods. Staat dan, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid” (Ezefiërs 6:13-15). Deze woorden spreken ons heden ten dage niet zo aan, maar „doet de wapenuitrusting Gods aan”, en onze kere gedachten zullen verdwijnen.

Wordt een vriend van Jezus Christus. In het avondmaalsgebed, iedere zondag, horen en zeggen wij dat wij de naam van Jezus Christus op ons nemen, Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden opdat wij zijn geest met ons mogen hebben. Wat betekent het nu, de naam van Christus op ons te nemen? Wat betekent het om Hem altijd indachtig te zijn? Hoevelen van ons maken Hem deel van ons dagelijks leven zonder fanatiek te worden en ons te gedragen alsof wij in „een andere wereld” leven, maar toch deel uitmaken van deze wereld? Wat doen wij met de kracht die voortkomt uit een persoonlijke omgang met de Heiland? Laten wij het aan de protestanten over om te spreken over omgang met Christus?

In het zendingsveld had ik een ervaring die ik mij levendig blijf herinneren. Na afloop van de kerkdienst kwam een man naar mij toe, die wel tweemaal zo oud

was als ik, het was een ongelukkig mens. Hij vertelde mij dat hij voordat hij lid werd van de kerk een ernstige zonde had begaan, dat zijn vrouw hem niet wilde vergeven, noch van hem wenste te scheiden, en hem er voortdurend aan herinnerde dat hij een waardeloos mens was. Hij sprak: „Ik denk op eenzelfde wijze over mezelf. Hoe kan ik weer geheel zuiver van hart en rein van gedachten worden?” Ik antwoordde: „Wat heeft u geprobeerd te doen aan dit probleem?” Hij zei: „Ik heb er tegen gevochten, ja, ik heb er tegen gevochten.” Ik vertelde hem dat er een betere wijze moest zijn dan de zonde te bevechten. We knielden samen in gebed en na afloop gaf ik hem het boek: „As a Man Thinketh in His Heart, So Is He”, sloeg daarna mijn arm om hem heen, gaf hem een ferme handdruk en vertelde hem dat hij zijn probleem kon overwinnen. Vervolgens zei ik hem door inspiratie of toeval: „Hoe zou u er over denken om de avondmaalstafel in de zondagsschool voor te bereiden?” (Hij was leraar in het Aäronische priesterschap.) Hij zei: „Denkt u dat ik waardig ben om dat te doen?” Ik zei: „Nee, ik denk dat niemand van ons werkelijk waardig is. Maar ik denk, dat Jezus werkelijk verblijd is indien u Hem deze dienst verleent.” Op die manier maakte hij iedere zondagmorgen de tafel des Heren gereed. Na zes weken ontmoette ik hem voor de aanvang van de zondagsschool in het gangpad. Ik stak mijn hand uit om hem te bemoedigen. Hij stopte zijn hand op zijn rug en zei niets. Ik zei: „Heb ik u beledigd?” „O, nee,” zei hij, „ik heb zojuist mijn handen gewassen, en ik kan geen handen schudden totdat ik gereed ben met het voorbereiden van de avondmaalstafel.” Dat is één van de mooiste tekenen van eerbied

die ik ooit gezien heb tijdens het voorbereiden van de avondmaalstafel. Ik was zo verheugd. Na een volgend zestal weken kwam hij naar mij toe en zei: „Ik ben een herboren mens.”

Toen vroeg ik hem een toespraak te geven over een beginsel van het evangelie van Christus waar hij werkelijk in geloofde en waarom hij erin geloofde. Ik dacht steeds aan de Heiland. Door de Heer goed te dienen gedurende de week op een eenvoudige wijze, en door veel aan Hem te denken, werd deze man een nieuw persoon. Het was prachtig. Ik besepte dat ik nooit op dezelfde wijze de Heiland in mijn leven had ingepast. Ik schaam mij niet om u te vertellen dat ik dat nadien gedaan heb. Ik heb de wonderbaarlijke ervaring om datgene te

overwinnen wat ik in mijzelf als een zwakheid beschouwde door aan de Heiland te denken en Hem het middelpunt te maken van mijn leven en gebeden.

Welnu mijn vrienden, de grootste tragedie in het leven is: niet met je gehele ziel te functioneren, met enthousiasme te leven met de geest, geloof en liefde te leven. En daarom bid ik, dat niemand onder ons zo gebukt zal gaan door vergissingen en zonden, dat de moed en wijsheid u ontbreekt om terug te keren naar de idealen van het evangelie, naar de wonderbaarlijke Zoon van God en naar elkaar, om de kracht te vinden om het leven zo te leven als het bedoeld is. Wij maken deel uit van een wonderbaarlijk bestaan, en voor niemand van ons is het te laat om er ten volle van te genieten.

„En zij lieten de schare achter en namen Hem, zoals Hij was, in het schip mede, en er waren andere schepen bij Hem. En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep. Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan? En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil. En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?

En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?”

MARCUS 4:36-41